

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

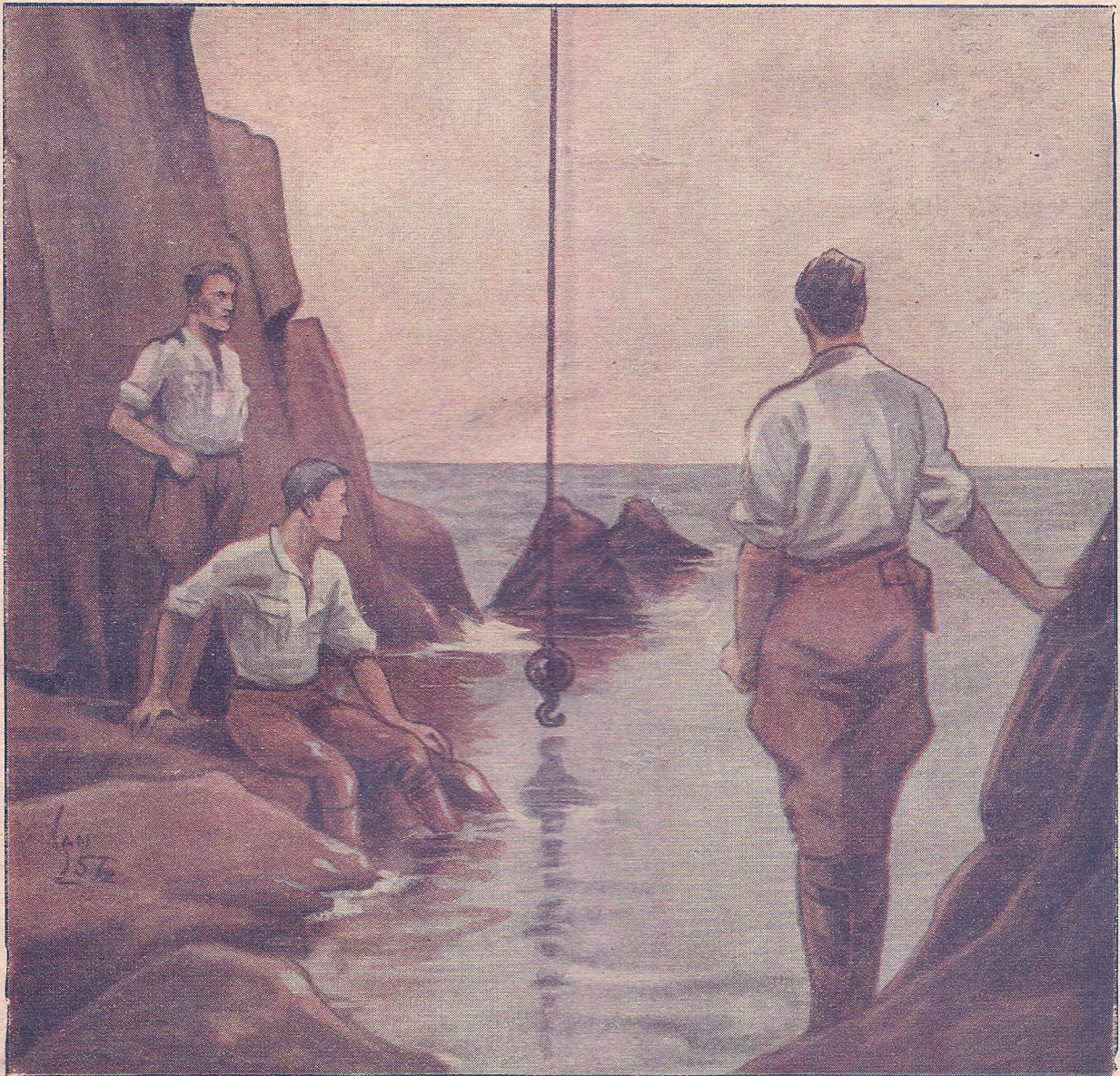
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 805

HET KAPERSCHIP DER 20ste EEUW.

20 cent

Zij wierpe een blik op de oppervlakte der golven maar niets was er te zien.

NIEUWE SERIE

Het Kaperschip der 20ste Eeuw

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

NAAR DIAMANT-EILAND.

John Raffles en Charles Brand waren gezeten in de bibliotheekzaal van de prachtige villa, welke de Groote Onbekende in de Cromwellstreet te Londen bewoonde, wel te verstaan niet onder zijn waren naam, maar in zijn kwaliteit van Lord William Aberdeen, een zeer aanzienlijk Engelsch edelman, die in geheel Londen, ja zelfs in geheel Engeland, bekend was om zijn philanthropische neigingen.

Charles Brand was zijn onafscheidelijke vriend in alle gewaagde avonturen, waarmede de Groote Onbekende zijn leven vulde.

Op dit oogenblik waren zij gezeten voor een groote tafel, waarop een kaart lag uitgespreid, die een groot gedeelte van den Atlantischen Oceaan weergaf.

De jonge man scheen deze kaart, die met de uiterste zorg geteekend was, met aandacht te beschouwen.

— Waar heb je deze prachtige kaart toch gekocht, Edward? vroeg hij eindelijk.

Raffles glimlachte.

— Ik heb haar niet gekocht! zeide hij.

— Hoe kom je er dan aan?

— Ik heb haar zelf geteekend!

— Toch waar?

— Verwondert je dat zoo?

— Eigenlijk moet mij van jou niets verwonderen. Maar toch — deze kaart ziet er uit, alsof ze door een van onze beste cartografen

geteekend is!

— Ik heb haar zelve geteekend in vrije uren, als ik met de „Bruinvisch” mijn trouwe duikboot, den oceaan doorkruiste. Je ziet dat zij op een bijzonder groote schaal geteekend is.

— Ja, dat is duidelijk te merken. Staan alle eilanden er op?

— Dat is te zeggen — er staan heel wat meer eilandjes op, dan je zelfs naar ik geloof op de beste kaart zou vinden.

Charles bekeek de kaart eens wat nauwkeuriger.

— Ja, dat moet ook wel! riep hij uit.

Hij wees met zijn vinger een paar kleine punten op de kaart aan en zeide toen:

— Voor zoover ik weet komen deze eilandjes op geen enkele kaart voor.

Raffles glimlachte.

— Je wijst daarjuist een eilandje aan, dat ik ongeveer een jaar geleden ontdekt heb.

— Is het bewoond?

Raffles begon te lachen.

— Neem me niet kwalijk, mijn jongen, maar dat is geen erg schrandere vraag. Al woonden er maar tien menschen, dan zou het stellig reeds in kaart zijn gebracht. Neen, het is geheel onbewoond, hoewel de mogelijkheid niet is uitgesloten, dat er vroeger eeuwen, wel schepen geland hebben, omdat er ook eenige diersoorten leven nu echter in geheel natuurlijken staat. Zoo

was het tot voor eenige maanden.

— Wie wonen er dan nu? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Dat zul je wel zien als wij er zijn! zeide Raffles, terwijl er een eigenaardig lachje om zijn dunne lippen speelde. Je weet hoezeer ik van verrassingen houd!

— Wij gaan er dus zeker heen?

— Stellig! En dat binnen enkele dagen!

— Je hebt daar zeker een doel mee?

— Zelfs een vrij belangrijk doel, beste jongen! Maar hieromtrent wil ik je niet langer in het onzekere laten! Ga eens zitten en luister!

Charles nam plaats in een gemakkelijken stoel, die dicht bij het open raam stond.

Raffles stak een sigaret op en begon:

— Wij zijn beiden een paar malen naar Thorghatten geweest! Op dit eiland bij de westkust van Noorwegen, waar slechts eenige visschersgezinnen wonen, had ik de schatten bijeen gebracht, niet alleen aan goud en zilver, maar ook aan edelgesteenten, onschatbare wapens, en allerhande kostbare kunstvoorwerpen, die ik in den loop mijner carrière van eigenaar had doen veranderen.

— Ja Edward — ik herinner mij die tochten zeer goed. Zij waren in de hoogste mate belangwekkend.

— Dan zul je je natuurlijk evenzeer herinneren, dat ons laatste avontuur op Torghatten mij groote vrees moest doen koesteren dat het geheim van mijn schatkamer ontdekt werd!

— Ja Edward — een paar sluwe matrozen hadden je geheim ontdekt!

— Toen werd je zwaar ziek, beste jongen! Langen tijd zweefde je tusschen leven en dood! Maar toen de dokter mij zekerheid kon geven dat het gevaar geweken was, zette ik mij onverwijd aan de taak, mijn schatten naar een veiliger plaats over te brengen.

— En die plaats is zeker dat kleine eilandje?

— Juist! Ik ontdekte het toevallig. Het ligt zoo goed als buiten iedere gevolgde route der groote zeeschepen, op ongeveer 62 graden westerlengte en twintig graden noorderbreedte. Vermoedelijk heeft het eiland zijn ontstaan te danken aan een vulcanische uitbarsting. Het rijst bijna overal stijl uit de golven op, afgezien op eenige plaatsen, die ik door louter toeval ontdekte en waar het strand gelegenheid biedt om er met een niet al te groote sloep voor anker te gaan. De vorm van het eiland is zeer grillig, zooals men dat meestal aantreft bij eilanden die hun ontstaan te danken hebben aan een of andere vulcanische werking.

— Vindt men er sporen van plantengroei? vroeg Charles.

— Heel weinig! Er zijn eenige kleine weiden, die voedsel verschaffen aan een soort wilde konijnen. Voorts vindt men op een enkele plek een zeer klein boschje, bestaande uit pijnboomen en dennen, maar voor het overige is het niets dan een kale rots, ongeveer twintig vierkante kilometers in oppervlakte metende.

— En daar heb je den schat heengevoerd? vroeg Charles.

— Ja! Met behulp van Henderson, mijn chauffeur, ben ik een vijftal malen heen en weer gevaren tusschen Thorghatten en mijn nieuwe schatten-eiland, toen was alles wat waarde had overgebracht!

— En baarde dat geen argwaan? Heeft men je niet op de vingers gezien?

— Wij deden alles des nachts — en trouwens in de buurt van diamant-eiland heb ik maar hoogst zelden een schip gezien en dan was het nog in de verte.

— Is dat de naam van het rots-eiland? vroeg Charles.

— Ja, zoo heb ik het gedoopt! Het eiland heeft namelijk, in vogelvlucht gezien, eenigszins den vorm van een diamanten oorhanger in acht vakken geslepen. En daarenboven waren mijn diamanten toevallig de eerste die ik overbracht.

— Het spijt mij dat ik toen ziek was! zeide Charles. Ik had je graag geholpen!

— Dat kan ik mij begrijpen! Maar je moest genezen en je weet zelf hoe lang dat geduurd heeft.

— En nu is daar alles veilig weggeborgen?

— Heel veilig, beste jongen! Je zult je er trouwens zelf van kunnen overtuigen. Ik heb daar eenige inrichtingen gemaakt, altijd met behulp van Henderson, die een onbetaalbare monteur en electricien is, waarover ik tamelijk tevreden ben! Ik geloof niet dat het verstandig zou zijn aan mijn schatten te raken zonder mijn toestemming.

— Maar toch, Edward — een toeval kan ongenooide gasten op je eiland brengen! Een tweede toeval kan hen je schatten doen ontdekken! Hoe ben je daartegen gevrijwaard?

— Door de electriciteit! antwoordde Raffles kalm.

— Electriciteit! riep Charles verbaasd uit. Heb je die daar kunnen toepassen?

— Ik wil erkennen dat het niet zoo gemakkelijk was, maar het ging toch. Ik heb er eenige van de door mij uitgevonden accumulatoren neergezet, waarvan de verbazende kracht je bekend is! Het is mij zelfs gelukt een leiding aan te leggen die mijn schatkamers van electrisch licht en ook van beweegkracht voorziet.

— Beweegkracht? vroeg Charles. Waar is

die voor noodig ?

— Daarover laat ik mij nog niet uit, dat zul je wel zien ! antwoordde Raffles.

— Hoe zullen we de reis maken ?

— Per vliegmaschine !

— Gaan wij met den „Typhoon II” riep Charles uit.

— Ja, het is de vlugste wijze en op die manier zal men ons ook het minst gemakkelijk kunnen ontdekken !

— Ik moet ze zeggen, dat ik verbazend nieuwsgierig ben ! zeide Charles.

— Nu, ik hoop dat je gespannen verwachtingen niet worden teleurgesteld ! antwoordde Raffles.

— Hoever bedraagt de afstand van Londen tot Diamant-eiland ongeveer ?

— In rechte lijn, dat wil zeggen als wij voor een groot gedeelte dwars over Engeland vliegen, juist 1570 kilometer !

— Dat wil zeggen dat wij met den „Duivel

der Lucht” dezen afstand zouden kunnen afleggen in iets meer dan vijf uren ! riep Charles uit !

— Zooals je zegt ! We zullen eenige uren voor zonsopgang opstijgen en kunnen dan zonder gevaar landen !

— Maar het eiland lijkt mij dicht bij de zuidkust van IJsland te liggen ! merkte Charles op.

— Het is er ongeveer honderd kilometer van verwijderd. Er is dus geen sprake van dat men van daar een naderende vliegmaschine zou kunnen ontdekken.

Charles stond op en kwam vroolijk naar zijn vriend toe.

— Ik verheug mij zeer op dezen tocht. Je hebt mijn nieuwsgierigheid danig geprikkeld !

— Ik geloof wel, dat je tevreden zult zijn ! zeide Raffles terwijl weder hetzelfde raadselachtige glimlachje om zijn lippen verscheen.

HOOFDSTUK II.

REIS EN AANKOMST.

Het was een paar dagen later.

Alles was voor de reis in orde gebracht.

Henderson, de trouwe chauffeur van John Raffles, die reeds in vele omstandigheden zijn meester trouw terzijde gestaan en met zijn eigen lichaam beschermd had, legde de laatste hand aan de uitrusting van de beide mannen.

Daarbij waren ook eenige geweren, hetgeen Charles de vraag ontlokte waartoe deze zouden moeten dienen.

— Er is gelegenheid om te jagen, mijn jongen, er zijn daar ontzaggelijk veel zeevogels, en ook vogels die op IJsland inheemsch zijn, en daarbij een soort wilde konijnen die, naar ik bij ondervinding weet, een voortreffelijk wildbraad opleveren !

— Het smaakt beter dan hertenvleesch, mijnheer Brand ! merkte Henderson op, die juist het vertrek was binnengetreden om een tamelijk zwaar valies weg te halen.

— Nu, dan hebben de geweren tenminste een doel ! riep Charles uit. Maar ik vraag me af, of onze vliegmaschine alles wel zal kunnen dragen !

Raffles knikte bevestigend.

— Maak je daaromtrent maar niet ongerust ! zeide hij. Zij is er op gebouwd, dat zij duizend kilo dood gewicht kan meenemen, dat wil zeggen behalve de drie reizigers !

— Henderson gaat dus mede ?

— Ja, hij is ten eerste zeer gesteld op dit eisje, en ten tweede moet je niet vergeten

dat wij daar geheel en al aan ons zelf zijn overgelaten en ver van alle beschaving. Wij zouden zelfs geen gebruik kunnen maken van de hulp van inlanders — want zooals ik je reeds gezegd heb : die zijn er niet !

Het was bijna tien uur in den avond, toen Henderson de laatste noodige voorwerpen door het prachtige park droeg naar een open plek, aan alle zijden omringd door hooge boomen en waar een zonderlinge gevormde vliegmaschine op het grasveld gereed stond, waarvan de vleugels door het maanlicht als met zilver overgoten werden.

Het lichaam van de „Typhoon II” bestond niet, zooals de gewone vliegmachines, uit een netwerk van dunne latten en spandraden, maar uit een huis van aluminium, die ongeveer zes meter lang was en ongeveer een decimeter in doorsnede en waarop het schuitje, dat gemakkelijk plaats bood aan drie personen, de draagvlakken, de motor met de schroef en de beide sturen bevestigd waren.

De motor zelf was een uitvinding van Raffles, die hij streng geheim hield.

Hij werd niet aangedreven met benzine, maar door eenige uiterst krachtige accumulatoren, die slechts zeer langzaam uitgeput raakten en waarvan de platen niet bestonden uit lood en zink, maar uit een zelfstandigheid over welker samenstelling Raffles zich nooit uitliet, en die ongeveer honderdmaal lichter was dan lood.

Deze accumulatoren voedden een paar electromotoren, eveneens een vinding van Raffles, welke de schroef in beweging brachten.

Alles aan deze machine was zoo licht, zoo logisch bedacht en zoo geniaal uitgevoerd, dat het volstrekt geen verwondering behoeft te baren dat de uitvinder met de „Typhoon II” vele uren, ja zelfs dagen achtereen met een snelheid van 400 tot zelfs 500 kilometer in het uur, had kunnen vliegen.

Teneinde de vliegers zelve te beschermen tegen den invloed van de lucht, die met zulk een verbazende snelheid doorkleefd werd, was voor aan het schuitje een doort windscherm gemaakt, in den vorm van een voorsteven van een schip, en dat bestond uit zware, maar zeer heldere platen mica.

Maar het grootste wonder van deze machine was wel, dat zij zich, door middel van een tweede stel schroeven, rechtstandig in de lucht kon verheffen en loodrecht weder kon nederdalen.

Bij een proef welke Raffles hiermede eens genomen had, des nachts om drie uren, was het hem gebleken, dat de machine, nadat hij haar bijna drie duizend voet had laten stijgen, nauwelijks tien meter van de plek waar zij was opgestegen, weder nederdaalde.

Nadat Raffles zich zelf overtuigd had, dat alles in volmaakte orde was, begaven de drie mannen zich ter ruste.

Om half vier werd er luid op de deur van Charles geklopt.

Half slaapdrongen kwam hij uit zijn bed.

— Ben jij het Edward ? vroeg hij.

— Ja, maak wat voort, oude jongen, over een half uur moeten wij vertrokken zijn ! Denk er om, dat men ons volstrekt niet mag zien opstijgen.

— Ik ben dadelijk tot je dienst ! antwoordde Charles.

Hij kleedde zich zoo spoedig mogelijk aan, stak zijn revolvers bij zich en begaf zich naar de eetaal, waar hij Raffles reeds voor de ontbijt-tafel zag zitten.

Den vorigen avond hadden de beide vrienden zelf alles gereed gemaakt, teneinde den ouden Gaston, den grijzen kamerbediende van Lord William Aberdeen, niet in zijn nachtrust te storen !

Zij gebruikten een stevig ontbijt.

— Hoe is het weer ? vroeg Charles. Heb je er al naar gekeken ?

— Het is zoo goed, als wij er maar kunnen verlangen ! De wind, die gisterenavond nog tamelijk hevig was, is bijna geheel gaan liggen. Ik weet natuurlijk niet hoe het in de hoogere luchtlagen gesteld zal zijn, maar het opstijgen zal in ieder geval van een leien dakje gaan.

— Weet je wat ik nu maar hoop, beste Edward ? vroeg Charles.

— Laat eens hooren !

— Dat deze vliegmaschine niet evenzeer verloren gaat als de eerste twee !

Raffles haalde de schouders op.

— Het was natuurlijk wel zonde om den verloren arbeid, maar wij moesten die wel prijs geven — niemand zal trouwens hun geheim hebben kunnen ontdekken, want zij zijn beide opgeblazen en in kleine splinters uiteengespat !

— Hoe lang heeft het maken van deze nieuwe „Typhoon” geduurd ?

— Bijna een maand ! Je moet niet vergeten, dat ik beneden, onder het park, in onze geheime werkplaats, een groot aantal onderdeelen van de machine heb, die ik slechts in elkaar behoeft te zetten.

De beide vrienden hadden hun ontbijt beëindigd.

Het was op dat oogenblik vier uur.

Over een uur zou de zon opkomen.

De beide vrienden begaven zich door de vestibule en een kleine gang naar een achterdeur van de prachtige villa die op het park uitkwam.

Raffles sloot de deur zorgvuldig en daarop begaven de beide mannen zich naar de open plek in het groote park.

Henderson stond reeds bij de machine te wachten.

Hij was zelf gekleed in een dikken pels, die daar boven zeer noodig zou blijken en hield er nog een over iederen arm.

Raffles en Charles schoten de kleedingstukken aan, zetten den kraag op en namen daarop in het schuitje plaats.

Hun plaatsens bevonden zich niet achter elkaar, zooals in de meeste vliegmachines, maar naast elkander.

Hun zetels waren zeer gemakkelijk ingericht, en door zich eenvoudig achterover te laten vallen, deden de vliegers de ruggen van hun zitbanken omklappen, zoodat deze veranderd werden in een vrij gemakkelijk bed.

Als zij dan de dikke dekens over zich heen trokken, die aan hun voeten opgerold waren, behoeften de luchtschippers niet over de koude te klagen.

— Is alles gereed ? vroeg Raffles voor de laatste maal.

— Ja Mylord ! antwoordde Henderson.

— Vooruit dan ! beval de Groote Onbekende.

Henderson voegde zich nu bij zijn meester. Zijn plaats bevond zich achter die van Raffles en Charles Brand.

Zij was even gemakkelijk ingericht als de beide andere.

Nu bracht Raffles den motor in beweging. Aanstands begonnen de horizontale schroeven te draaien, eerst langzaam, maar spoedig zeer snel.

Zonder eenigen schok en bijna zonder dat de luchtvaarders het merkten, verhief de „Typhoon II” zich in de zoete nachtlucht.

Binnen tien seconden bevond zij zich op een hoogte van bijna drie honderd meter!

In tegenstelling met de motoren van andere vliegtuigen, die een geweldig geraas maken, werkte de electro-motor van de „Typhoon II” bijna geruischloos.

Men hoorde niets dan het zachte zoemen van de schroef.

Raffles behoefde dan ook geen vrees te koesteren, dat een agent van politie of een late voorbijganger iets zou gemerkt hebben van het opstijgen van de wonderlijke machine.

Op een hoogte van duizend meter schakelde Raffles den moter om, zoodat aanstands de verticale schroef begon te werken.

De horizontale draaide nog eenigen tijd voort door de wet der traagheid en bleef toen onbeweeglijk stil.

Raffles had het eerst aan het stuurwiel plaats genomen.

Hij hield het oog strak gevestigd op een klein, door een gloeilampje helder verlicht schakelbord, waarop zich een aantal wijzerplaten bevonden, waarop men gemakkelijk de snelheid en de hoogte kon aflezen, benevens den staat van de accumulatoren, het peil van het olie-reservoir en meer dingen.

De vliegmaschine koerste nu reeds over Hertford, het Graafschap ten noord-westen van de wereldstad gelegen.

Langzaam begon het in het oosten te dagen.

Een zachte rosse gloed vertoonde zich boven den horizon.

Het beloofde een prachtige dag te worden.

Raffles liet de machine tot op een hoogte van bijna vijf duizend meter stijgen, zoodat het zelfs bij klaarlichten dag zoo goed als onmogelijk zou zijn, de machine van de aarde af te zien.

Tevens had hij de snelheid van de „Typhoon II” zoodanig opgevoerd, dat het vliegtuig al spoedig een snelheid had bereikt, die niet ver van de vierhonderd vijftig kilometer in het uur verwijderd was.

De lucht, die met zulk een ontzaglijke snelheid doorsneden werd, veroorzaakte een zonderlingen, fluitenden toon, wanneer zij langs de aluminium buis streek.

Het was boven in de lucht zeer koud en de vliegers dankten hun voorzichtigheid die hun had aangeraden, zich van zeer dikke polzen te voorzien.

Toen de zon opging vloog de „Typhoon II” reeds boven Stafford.

Bij deze verbazingwekkende snelheid kon er van praten niet veel komen.

Raffles hield het oog meestal strak op het compas gericht, dat voor hem op het schakelbord bevestigd was.

De machine bleef steeds op een hoogte, die tusschen vijf en zes duizend meter schommelde.

Zij vlogen over de Iersche Zee, volgden toen de westkust van Schotland en bevonden zich om half zeven in den morgen juist boven Lewin, het grootste eiland der Hebriden!

En nu breidden zich niets dan de blauwe golven van den Atlantischen Oceaan voor en onder de vliegmaschine uit.

Heel in de verte, slechts door een kijker te zien, lagen de Faroër, een kleine groep eilanden, die aan Denemarken toebehooren.

Zij deden zich op deze hoogte niet grooter voor dan een dessertbordje.

Onvermoeid zette de „Typhoon II” haar weg voort.

Charles had den kijker ter hand genomen en zocht telkens den horizon af.

Het was bijna acht uur, toen hij een zachten kreet slaakte,

— Daar! riep hij uit, terwijl hij met de hand recht voor zich uit wees.

— Wat is er? riep Raffles.

— Ik geloof dat ik land zie!

Raffles liet het stuurwiel met een hand los en nam den kijker.

— Dat is IJsland! zeide hij kort, terwijl hij het instrument weder over gaf. Wij moeten dalen.

— Wij zijn er dus reeds? vroeg Charles verwonderd.

— Dat moet wel! hernam Raffles kalm. Wij zijn om vier uur vertrokken, het is nu bijna acht uur en wij hebben gemiddeld iets meer dan vier honderd kilometer per uur afgelegd.

Raffles liet de machine nu met verbazende vaart omlaag duiken.

Binnen tien minuten was het vliegtuig tot op slechts honderd meter boven de golven gedaald.

Heinde en ver was geen enkel schip te ontwaren.

Maar toch had Charles door zijn kijker een soort grijze vlek op het water meenen te ontwaren, welke hij Raffles zwijgend aanwees.

De groote onbekende knikte.

— Dat is Diamant-eiland! zeide hij kortaf.

De machine had haar vaart nu aanzienlijk gematigd!

Deze kon op het oogenblik niet meer dan negentig kilometer per uur bedragen.

Snel werden de vormen van Diamant-Eiland

duidelijker.

Ingespannen tuurde Charles naar het rots-eiland, dat voor millioenen en nog eens millioenen aan schatten bevatte.

Van uit de hoogte had hij duidelijk kunnen waarnemen, dat het eiland inderdaad veel geleek op een peervormige diamant.

Het had hem zelfs toegeschenen, alsof de kleine ring niet ontbrak, waarmede deze diamant in het oor eener schoone vrouw zou zijn gehangen.

Maar nu de machine aanzienlijk gedaald was, kon hij het heele eiland onmogelijk meer overzien.

Wel zag hij nu een rand van witte schuim, die als een kanten borduursel het eiland omvatte, dat was de branding die de klippen beukte.

Raffles scheen naar een goede plaats om te landen te zoeken, die hij spoedig had gevonden.

Het was een kleine weide, die thans met sappig lang gras prijkte.

Onder het beschrijven van cirkels, die hoe langer hoe kleiner werden, naderde Raffles deze weide.

Nu zette hij den motor af.

In een sierlijken zweefval daalde de „Ty-

phoon II” neder.

De sleden van het onderstel raakten den grond en het vliegtuig gleed nog enkele meters over het gras.

Toen zette Raffles een soort rem aan en de „Typhoon II” stond stil.

Aanstonds sprong Henderson uit het schuitje. Charles en Raffles volgden zijn voorbeeld. Zij bevonden zich boven op een rotsplateau, dat ongeveer een kilometer lang en breed was.

Aan een zijde daalde dit plateau bijna loodrecht in zee neder, terwijl het aan den anderen kant zacht glooiend afdaalde.

Raffles en Charles strekten armen en beenen eens duchtig uit, die tamelijk stijf waren geworden na dezen geforceerden tocht.

Plotseling bleef de jonge man als uit steen gehouwen staan.

Met open mond staarde hij naar een punt in de verte.

Raffles volgde de richting van zijn blik en glimlachte.

Toen vond Charles eindelijk kracht om uit te roepen :

— Een vrouw !

Inderdaad, over de grasvlakte naderde snel een jonge, zeer schoone vrouw !

HOOFDSTUK III.

HET VERHAAL VAN DE ARMEENSCHEN.

Charles meende zijn oogen niet te kunnen gelooven.

En toch bedroog hij zich niet.

Daar over het grasveld, vlug als een jonge hinde, en even bevallig, naderde een jonge vrouw, van een zeldzame, uitheemsche schoonheid.

Aanstonds zag Charles, dat zij gekleed was in een dracht, die men in westelijk Europa nergens aantrof.

Haar gewaad bestond in een zeer wijde pantalon van witte zijde, even boven de enkels dichtgebonden.

Haar voeten waren bloot en staken in kleine met goud bestikte muiltjes, waarvan de punten omhoog waren gekruld.

Over een fijn zijden hemd droeg zij een soort jakje van donkerrood fluweel, eveneens rijk met goud bestikt.

Haar prachtig zwart haar hing geheel los over haar schouders en haar hoofd was gedekt door een netje van zilverdraad, omboord met goudfranje.

Maar veel meer nog dan de verschijning van deze vrouw zelve en haar kleeding, wekte

haar handelwijze de verwondering van den jongen man.

Zij scheen Charles en Henderson volstrekt niet te zien maar liep regelrecht op Raffles toe, wierp zich voor hem op de knieën, greep toen zijn hand en drukte er een kus op.

Raffles hief haar zachtjes op.

Nu pas kon Charles de jonge vrouw nauwkeuriger beschouwen.

Hij had in zijn leven reeds veel schoone vrouwen gezien, maar zeker geen enkele, die met deze vergeleken kon worden.

Zij kon ternauwernood vijf en twintig jaar zijn !

Haar gelaat was zeer licht gebruid, en zoo regelmatig van vorm, als men ze slechts vindt op het schilderij van een Raphael en een Titiaan.

Haar amandelvormige oogen waren buitengewoon groot en van een eigenaardige bruine kleur, als die van een hert.

Ze waren overschaduwde door wenkbrauwen, als met een penseel getrokken, en hare wimpers hadden een buitengewone lengte.

Maar het meest nog viel den jongen man de adel en de sierlijkheid harer bewegingen op.

Vragend vestigde hij zijn blikken op den Grooten Onbekende.

Raffles glimlachte flauwtjes.

Toen greep hij Charles bij de hand, trok hem naar zich toe en zeide met zijn diepe stem, terwijl hij zich tot de vreemdelinge wendde:

— Dit is mijn eenige vriend, Sonja!

— Dan is hij ook de mijne, heer! antwoordde de jonge vrouw in uitstekend Engelsch, maar met een buitenlandsch accent, dat aanstonds verried, dat zij niet geboren was onder den koelen hemel van Albion.

Zij stak Charles haar kleine hand toe, welke de jonge man haastig greep.

— Je zult wel verbaasd zijn, mijn jongen, begon Raffles, dat je op dit eenzame rots-eiland een vrouw aantreft en nog wel in dit gewaad. Dat was een van mijn verrassingen! Aanstonds zal zij je wel mededeelen hoe het komt, dat zij hier is. Laat ik je voorloopig slechts zeggen dat zij een Armeensche is en Sonja Bastides heet.

Op dit oogenblik naderden er over het grasveld nog twee vrouwen, even jong als de Armeensche, ongeveer gelijk, hoewel veel minder kostbaar dan zij gekleed.

— Daar komen haar dienstmaagden! zeide Raffles.

Charles kon niet antwoorden.

Hij had een gevoel alsof hij een der verhalen van Sheheragade las.

Inderdaad, de schoone Armeensche kon de hoofdpersoon zijn geweest van een der verhalen uit de Duizend en Een Nacht!

Charles kon geen oog van haar afwenden, zoozeer was hij getroffen door haar buitengewone schoonheid en de sierlijkheid harer bewegingen.

Nu waren de beide dienstmaagden tot op enkele passen genaderd.

Zij wierpen Raffles een schuwen blik toe en lieten zich toen op de hurken voor Sonja Bastides nedervallen.

— Komt, wij zullen binnenshuis gaan! zeide Raffles. Hebt gij ons zien naderen, Sonja!

— Ja heer — ik zag uw wondervogel tegen het blauw van de lucht afsteken, en ik wist aanstonds dat gij het moest zijn!

Raffles glimlachte opnieuw.

Maar Charles had den blik opgevangen, die de jonge Armeensche op zijn vriend had geworpen.

En die blik sprak van gevoelens, omtrent welker aard geen enkele man, behalve Lord Edward Lister, zich zou vergissen.

Langzaam schreed de kleine groep nu over het grasveld naar den zoom van de hoogvlakte.

— Moeten wij de vliegmaschine niet onder dak brengen, Mylord? vroeg nu Henderson, die

zich bescheiden op een afstand had gehouden.

— Aanstonds, Henderson! Het weer is prachtig en wij behoeven niet te vreezen, dat het toestel hier beschadigd wordt. Wij zullen eerst een flinken maaltijd gebruiken, want de tocht heeft mijn eetlust opgewekt.

De kleine groep daalde nu langs de helling af naar een soort dalkom, waarin met groot geraas een kleine, maar woeste waterval nederklaterde.

Raffles en de Armeensche liepen vooraan.

Charles zag hoe zij telkens het schoone gelaat ophief en Raffles met de oogen scheen te ondervragen.

Nu en dan zeide de Groote Onbekende iets in een taal, welke Charles niet verstond.

De dienstmaagden volgden op tamelijk grooten afstand.

Nu wendde Raffles zich om en wees op den kleinen waterval.

— Zie daar de beweegkracht voor onze electriche dynamo's! zeide hij.

— Loopt deze waterval steeds door? vroeg Charles verbaasd.

— O neen, slechts enkele maanden in het jaar, maar dat is ruimschoots voldoende om mijn accumulatoren te laden.

Hoewel de plantengroei schaarsch was in het kleine dal, merkte Charles toch hier en daar kleine boschjes op, meestal uit pijnboomen en dennen bestaande.

Ook zag hij een groot aantal vogels tusschen de boomen heen en weer vliegen.

Het eiland bleek dan ook volstrekt niet zoo woest en verlaten te zijn, als hij het zich had voorgesteld.

Het is waar dat de aanblik vanuit zee wel zeer troosteloos moest zijn, daar men aan boord van een schip niets ontwaarde dan de steile rotsen die hier en daar honderden meters hoog uit de golven vërrezen!

Midden op een kleine grasvlakte, die tegen alle winden beschermd was door de omringende rotsen, ontwaarde Charles een hut, die uit boomstammen was opgetrokken.

— Dat is het werk van Henderson! zeide Raffles. Hij is niet alleen een zeer goed electricien, maar ook een voortreffelijk timmerman!

— Maar Mylord — gij hebt toch medegeholpen? zoo verweerde Henderson zich, terwijl hij een kleur van genoegen kreeg.

— Medegeholpen? Ik heb je aanwijzingen opgevolgd, dat is alles! En laat ons nu maar spoedig naar binnen gaan!

De drie mannen, geleid door Sonja Bastides, traden de hut binnen, die ongeveer vijf meter breed en zeven meter lang was, en in drie vertrekken verdeeld.

Zij was voorzien van vensters en twee deuren. Zelfs een kleine gang ontbrak niet.

Het schuine dak was met asfaltpapier bekleed, en de inwendige inrichting was zoo smaakvol als men het zich slechts kon wenschen.

Raffles had blijkbaar in eenige reizen een geheel ameublement naar dit eenzame eiland overgebracht, ten dienste van deze schoone Armeensche, naar welker lotgevallen Charles nieuwsgieriger was dan hij zich zelf wel wilde bekennen.

De muren waren behangen met fraaie Perzische tapijten, waarvan er eveneens een op den planken vloer lag en overal noodden rustbanken met mollige kussens tot rusten.

Van het midden van de zoldering hing een Arabische lamp, uit koper gedreven.

Op een zware ebbenhouten tafel in het midden van het vertrek stond een zilveren vaas, gevuld met wilde rozen en varens!

— Henderson, zoo wendde Raffles zich tot den chauffeur. Wij zijn hongerig mijn jongen! De dames zullen op ons bezoek niet gerekend hebben en dus zal je hulp op hoogen prijs worden gesteld.

Henderson krabde zich even achter het oor.

— Spreken die mooie dames Engelsch, Mylord?

Raffles schudde lachend het hoofd.

— Neen, Henderson, dat doen zij niet! Maar ik ben er toch van overtuigd, dat gij het wel met elkander zult vinden! Haast je, en maak dat wij over een half uur aan tafel kunnen gaan.

Henderson boog en verwijderde zich.

Sonja Bastides wees nu met een uitnoodigend gebaar van haar klein, wit handje, een paar zetels aan haar onverwachte gasten.

Steeds hield zij daarbij den blik van haar prachtige bruine oogen op het gelaat van Raffles gevestigd.

Toen nam zij zelf plaats op een der rustbanken trok de beenen onder het lichaam op Oostersche wijze, schoof de beide bezoekers een zilveren doos gevuld met sigaretten toe en nam er toen zelf een uit.

— En nu, Sonja, begon Raffles, vertel mijn vriend je geschiedenis. Hij is zeer nieuwsgierig, moet je weten. Maar maak het kort, wat ik je bidden mag — je weet hoe bevreesd ik ben voor overdrijving!

De schoone Armeensche schudde zachtjes het hoofd.

— Gij hebt mij het leven gered, heer — en veel meer dan dat! En zoudt gij willen dat ik dat ooit vergat? Zoudt gij willen dat ik dat als de eenvoudigste zaak verhaalde?

Zij wendde zich nu tot Charles en vervolgde:

— Luister, gij die de eenige vriend zijt van

mijn redder, naar wat Sonja Bastides u te verhalen heeft.

Zij blies een kleine rookwolk uit haar sigaret, die zij met een droomerigen blik nazag en begon toen met een stem, die van ingehouden aandachtigheid trilde.

— Mijn vader was een zeer aanzienlijk Armeniër, die te Trebizonde, aan de Zwarte Zee gelegen, groote zaken dreef. Hij liet mij een voortreffelijke opvoeding geven en ik heb een vol jaar op een Engelsche kostschool doorgebracht. Maar steeds zijn mijn gedachten gebleven bij mijn arm, onderdrukt volk en nooit heb ik opgehouden met hart en ziel Armeensche te zijn. Des zomers betrokken mijn vader mijn zuster en ik een klein zomerhuis op eenige uren afstand van Trebizonde aan de kust gelegen. Wij dachten dat niets ons geluk zou kunnen verstoren — maar wij hadden zonder de vervloekte Turken gerekend. Reeds was het mijn oudere zuster opgefallen, dat een Turksch koopman, die wel eens zaken met mijn vader dreef, Mouzaffar Efrim geheetten, mij dikwijls aanzag met oogen, die niet veel goeds voorspelden. Maar ik sloeg er geen acht op! En toen het mij duidelijk werd wat hij wilde, lachte ik hem vol verachting in het gezicht uit. Helaas de gevolgen waren vreeselijk.

De jonge Armeensche zweeg even en bedekte haar oogen met haar kleine witte handen.

Haar schoon gelaat was zeer bleek geworden.

— Wij bevonden ons den vorigen zomer evenals steeds op ons landhuis. Zes bedienden waren met ons medegegaan, twee mannen en vier vrouwen, waarvan gij er zooeven twee gezien hebt. Mijn moeder is sinds langen tijd dood en mijn vader en zuster waren mijn eenige bloedverwanten — reeds vroeger hadden de Turken al mijn overige verwanten uitgemoord. Op een schoonen zomeravond, toen wij op het terras zaten, hetwelk op zee uitzag, zagen wij in de verte een kaik naderen. Het groote Latijnsche zeil teekende zich scherp tegen de lichtblauwe lucht af. Wij volgden het vaartuig met de oogen en zagen dat de kaik het anker wierp op ongeveer een kilometer afstand van ons huis, in een kleine kreek, omringd door heuvelen, die het vaartuig aan ons oog onttrokken, zoodra het zeil gestreken was. Wij dachten er niet verder over na, en begaven ons ter ruste. Maar in het midden van den nacht werd ik plotseling wakker geschrikt door luide hulpkreten. Ik schoot snel eenige kleedingstukken aan en opende de deur van mijn slaapkamer. Voor mij stond Mouzaffar Efrim met een krommen dolk in de hand, waarvan het lemmet rood van bloed was. Ik slaakte een doordringenden kreet en wilde de deur weder dichtwerpen.

Maar het was reeds te laat. Hij greep mij bij den pols en sleurde mij voort. Nooit zal ik de uitdrukking op zijn woest gelaat vergeten. Ik riep uit alle macht om hulp, maar de ellendeling lachte slechts en siste: „Roep maar mijn duijje! Niemand zal u hooren!” „Vader!” schreeuwde ik zoo hard ik kon. Weer liet zich een vreeselijke gil hooren — ik herkende de stem van mijn zuster. Het was haar doodscreet dien ik gehoord had! De Turk sleurde me nu aan de haren door het huis en over de trappen tot voor de kamer van mijn vader, waarvan hij de deur opentraptte. „Zie!” schreeuwde hij, dat is het gevolg van je weigering!” Ik meende te bezwijmen. Mijn arme vader lag in een plas bloed en een vreeselijke wonde gaapte aan zijn hals. Door het geheele huis renden een twaalfstal Turken als ware duivels, die niets menschelijks meer hadden. Hun oogen waren met bloed belooopen en allen hielden een dolk met krom lemmet in de hand. Ten slotte werd ik naar buiten gesleept; men bond mij een doek om den mond en nu zag ik dat men twee van mijn dienstmaagden gespaard had, die men zeker ook wilde wegvoeren! Ik meende krankzinnig van afschuw en ontzetting te worden. En toch heb ik nog een zeer duidelijke voorstelling van alles wat er gebeurd is. De Turken kwamen met buit beladen uit het huis, allen hadden tot aan den rand gevulde zakken over hun rug! Zij hoopten een aantal takkebossen tegen den voorgevel van ons landhuis, die zij blijkbaar tot dat doel hadden meegenomen en staken het in brand.

De jonge vrouw hield weder op even en keek Charles met een droevig glimlachje om de lippen aan.

— Ik zie het wel, mijnheer — dat alles verbaast u, en gij vraagt u wellicht af, hoe dat alles mogelijk is! Maar vergeet niet, smeeik ik u, dat mijn ongelukkig volk geheel is overgeleverd aan de genade of de ongenade van de Turken, dat de politie hoogst zelden ingrijpt als men Armeniërs vermoordt of ze besteelt, en dat men de toestanden aan de Zwarte Zee ook in het geheel niet vergelijken kan met die in een beschaafd land. Bovendien lag ons landhuis zeer afgelegen, zooals ik u reeds gezegd heb.

De jonge Armeensche keek in gedachten verzonken voor zich en vervolgde toen:

— Ik zeg u dus, dat alles mij nog duidelijk voor den geest staat. Op het kleine plein voor het huis stonden een twaalfstal gezadelde paarden te wachten, door twee mannen vastgehouden. Ik werd op een der paarden getild door Mouzaffar Efrim, en hij zelf sprong achter mij in het zadel. Ik wierp nog een blik achter mij — reeds begon ons arm huis te branden!

Toen begaf de kleine troep zich op weg. Ik begreep dat zij mij naar de kaik zouden voeren, die waarschijnlijk aanstonds koers zou zetten naar Konstantinopel, of een andere stad in Turkije of Klein-Azië. Een breede landweg loopt op die plek eenige kilometers ver evenwijdig met de zeekust, aan weerszijden van den weg bezet met zware tamarindeboomen. De maan scheen helder aan den hemel en het was licht genoeg om eenige tientallen meters vooruit te kunnen zien. Plotseling hield Mouzaffar Efrim, die vooruit reed, zijn paard in. Ik hoorde hem een vloek mompelen. En tegelijkertijd beval hij zijn metgezellen eveneens stil te houden. Onwillekeurig hief ik het hoofd op en wierp een blik op den door de maan beschenen weg. In het midden van dien weg, onbeweeglijk als een standbeeld, stond een ruiter. Die ruiter was uw vriend! Een oogenblik bleef de troep zoo staan, want Mouzaffar Efrim scheen besluiteloos wat te doen. Hij had blijkbaar aan de kleeding van den vreemdeling dadelijk den Europeaan herkend. Toen nam hij zijn besluit en bracht zijn paard in galop. terwijl hij luidkeels een bevel uitriep. Maar de ruiter bleef staan, als een zwarte massa op den maanlichten weg. Hij week geen duim breed! Zoodra Mouzaffar Efrim bij hem was greep hij het paard bij den teugel. „Waar wilt gij heen?” hoorde ik een bevelende stem in de Turksche taal vragen. „Wat raakt u dat!” schreeuwde Mouzaffar op woesten toon, „Dat zal u wel aanstonds duidelijk worden!” antwoordde de ruiter. „Ik zie daar dat gij een vrouw voor u op het zadel hebt; gekneveld en gebonden. Laat die vrouw onmiddellijk vrij, of bij God, ik schiet u neer als een hond!” De Turk stiet een gebrul van woede uit. Tegelijkertijd trok hij zijn revolver. Maar de vreemdeling was hem voor — ik zag in het maanlicht iets schitteren, hoorde een doffen knal — en gevoelde hoe de Turk achter mij met een gesmoorden kreet uit het zadel glee. Aanstonds voelde ik mij om het middel gegrepen en met krachtige hand op het paard van den vreemdeling getrokken. Bijna op hetzelfde oogenblik voelde ik hoe een scherp mes de banden doorsneed, die mijn handen gebonden hielden, en hoe de doek van mijn mond getrokken werd. Maar tevens zag ik hoe wij aan alle kanten omringd waren door de Turken, wier oogen ik van woede in hun verwrongen gelaat zag glinsteren. De vreemdeling vuurde nog tweemaal, twee Turken vielen uit het zadel en hun paarden sloegen op hol. Maar de vreemdeling was ook gewond — ik voelde een straaltje warm bloed op mijn handen neerdruppelen! Toch week hij geen voet breed. Zijn revolver was hem uit de handen geschoten, hij was

blijkbaar echter op jacht geweest en rukte nu zijn geweer van den schouder. Zijn paard slechts met de knieën besturende, nam hij het geweer bij den loop en gebruikte het als een strijdkolf. Nog vier Turken sloeg hij met dit wapen neer. De kolf brak en toen streed hij slechts met den loop van het wapen verder. En toen meenden de Turken zeker met een bovenaardsch wezen te doen te hebben. Vier die nog niet ernstig gewond waren wendden den teugel en sloegen in allerijl op de vlucht onder het slaken van de vreeselijkste verwenschingen. Met uw vriend reden wij toen zoo snel als mogelijk naar Tirobali, een kleine havenstad op eenige kilometers ten westen van Trebizonde gelegen. Daar lag een fraaie motorboot voor anker. Uw vriend tilde mij van het paard. „Wilt gij teruggaan?” vroeg hij op zachten toon. „Gij zijt vrij!” Ik barstte in tranen uit en viel voor hem op de knieën. „Ontferm u

over mij, heer!” riep ik, „Mijn lieve vader en mijn zuster zijn vermoord — ons huis is verbrand — de Turken zullen in Trebizonde reeds ons geld gestolen hebben — ik heb niemand of niets meer op de wereld!”

Uw vriend is een edelman, mijnheer, hij deed wat een arm verlaten meisje hem vroeg. Hij wilde mij naar Londen brengen — maar wij deden eerst dit eiland aan, waarheen dringende zaken hem schenen te roepen. Welnu, mijnheer — ik heb hem gesmeekt mij voorloopig hier te laten opdat ik in rust en eenzaamheid mijn armen vader en mijn lieve zuster zou kunnen beweenen! Ik meende ook uw vriend hier het best te kunnen dienen. En dat is mijn verhaal!

Met deze woorden stond de jonge vrouw weder op, liep op Raffles toe en kustte hem knielend de hand, ofschoon hij dit trachtte te beletten.

**Weet U, dat de etiketten der
DUBEC verpakking recht geven op
Kunstkleurfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.**

HOOFDSTUK IV.

HET GEHEIMZINNIGE SCHIP.

Charles had met de grootste aandacht naar dit verhaal geluisterd.

Dat Raffles hem daarvan niets verteld had, verwonderde hem in het minst niet.

Op zijn heldendaden te pochen was iets, wat den Grooten Onbekende ten eenenmale vreemd was.

En hij begreep nu ook volkomen de blinde vereering, welke de Armeensche, door Raffles tegen den dood en tegen de schande beschermd, voor hem koesterde.

En reeds aanstonds had hij gezien dat het veel meer dan vereering — dat het een hartstochtelijke liefde was.

Raffles scheen de eenige te zijn, die er niets van merkte.

De Grootte Onbekende was opgestaan en legde nu zijn hand op het hoofd van de jonge Armeensche.

— Sta op, Sonja, zeide hij. Ik heb niet meer gedaan dan mijn plicht. Ieder gentleman zou in mijn plaats hetzelfde hebben gedaan. Ik zeg je, dat het niets heeft te betekenen. Aha. daar komt men reeds ons maal brengen.

Inderdaad werd de deur geopend en traden de beide Armeensche dienstmaagden het vertrek binnen.

Zij droegen op zilveren schalen verschillende gerechten, die zij op de tafel nederzetten.

Maar Sonja wenkte haar, dat zij weder moesten heengaan.

— Stuurt gij haar weg, Sonja? vroeg Raffles verbaasd.

— Ja heer, want voor wij ons maal gaan gebruiken, heb ik u zeer ernstige dingen mede te deelen, die hier tijdens uw afwezigheid geschied zijn.

Charles stond op en wilde zich bescheiden verwijderen.

— Blijf, Charles, zeide Raffles. Je weet wel, dat ik voor jou geen geheimen heb. Wat is er dan gebeurd, Sonja, dat je gezicht zoo ernstig doet staan?

Sonja keek om zich heen met een verschrikte uitdrukking in haar oogen en zeide op gedempten toon:

— Er zijn hier vreemdelingen op het eiland geweest!

Met een sprong was Raffles overeind.

Zijn oogen fonkelden.

— Weet je dat zeker? vroeg hij.

— Volkomen zeker, heer.

— Maar hoe is dat mogelijk, riep Raffles uit. Plezierreizigers komen immers nooit in deze streken? En zijn zij aanstonds weder vertrokken? Hebt gij hen zien heengaan?

— Zij zijn weg, heer. Maar — dit is niet het ergste.

— Wat is er dan?

— Zij hebben de deur van de geheime kamer ontdekt.

Raffles balde de vuisten.

Zijn wenkbrauwen waren dreigend samengetrokken.

Maar hij wist zich te beheerschen en vroeg kalm:

— Vertel het mij, Sonja. Wanneer is het gebeurd?

— Eergisteren, heer. En ik heb groote angst uitgestaan.

— Angst waarom? Heeft men je dan niet gevonden?

— Neen — en gelukkig ook ons huis niet. De bandieten zijn geen vol uur aan land geweest.

— Da bandieten zeg je? riep Raffles uit. Waarom denk je dat zij dat waren?

— Dat meen ik uit hun gesprekken te hebben gehoord, heer.

— Je hebt hun beluisterd?

— Ja heer. Juist terwijl zij bezig waren met te trachten het slot te openen van de koperen deur, die den toegang tot de schatkamer afsluit.

— Hoe komt het dan dat je ze niet verrast hebben?

— Ik bevond mij een honderdtal meters verder in de rotsgang. Gij weet immers wel, dat deze gang een halven cirkel beschrijft?

— Ja, Sonja.

— Welnu, door een toeval hebben mijne dienstmaagden ongeveer een week geleden ontdekt, dat deze tunnel eenzelfde eigenschap heeft als de Fluistergang van Florence, waarvan gij mij eens verhaald hebt — als men op

een zekere plaats van den muur zeer zachtjes spreekt, dan kan men het gesprek een paar honderd meters verder duidelijk verstaan.

— Je hebt dus kunnen verstaan wat die indringers zeiden?

— Ja heer!

— Welke taal spraken zij?

— In hoofdzaak Engelsch — maar er waren er bij die het met een afschuwelijk accent spraken. Blijkbaar waren het Duitschers of Franschen, misschien ook wel Italianen of Spanjaarden. Neen heer, ik was zeer bevreesd, dat wil ik niet ontkennen. Die lieden spraken over roof en moord op een wijze die mij deed huiveren van ontzetting. Zij vermoedden dat er achter de deur iets verborgen moest zijn, maar zij konden haar onmogelijk openen en ik geloof dat zij werktuigen wilden halen.

— Raffles stampte woedend op den vloer.

— Maar waar komen die lieden vandaan? riep hij uit. Wie zijn zij, en waar zijn zij heengaan? Ik moet en zal dat alles weten, want ik moet zekerheid hebben. Het is jammer, zoo wendde hij zich tot Charles dat ik, Sonja niet op de hoogte heb kunnen brengen van de werking van onze electriche installatie, ik verzeker je, dat het hun dan slecht zou zijn vergaan, als zij de koperen deur hadden aangeraakt. Nu, er is nog niets verloren en wij zijn gewaarschuwd.

— Maar zijt gij wel zeker, dat die menschen het eiland weer verlaten hebben? vroeg Charles terwijl hij zich tot de Armeensche wendde.

— Ja heer, heel zeker. Het was avond, en de zon was juist in zee gezonken. Ik hoorde hun stemmen zich verwijderen en eindelijk durfde ik te voorschijn komen. Spoedig daarop hoorde ik het plassen van riemen. Het was nog licht genoeg om te kunnen zien, hoe een sloep met vijf mannen erin snel wegroeide. Heel in de verte meende ik een donkere massa op het water te zien. Het geluid van de riemen stierf weg en spoedig daarop was het doodstil.

Raffles had met somber gelaat en dicht opeengeklemd lippen toegeluisterd.

— Daar moet wat achter schuilen, zeide hij. Nu, wij zullen het spoedig genoeg zien. Laten wij maar aanstonds gaan eten, dan zullen wij straks den horizon eens afzoeken. Wie weet waarop wij ons moeten voorbereiden.

Men zette zich aan tafel.

De twee dienstmaagden bedienden vlug en zijgend.

Raffles was in gedachten verzonken en zoo viel aan Charles de taak te beurt, het gesprek levendig te houden.

Het bleek hem, door enkele uitlatingen van de Armeensche al spoedig, dat zij volstrekt niet wist, wie haar redder eigenlijk was.

Zij scheen er ook volstrekt geen behoefte aan te hebben dit nauwkeurig te weten.

Het maal was rijkelijker dan Charles had durven voorstellen en bestond uit gestoofde forellen, gebraden lamsvleesch, een soort compôte en voortreffelijke geitenkaas, die op Raffles' eiland zelf werd toebeleid.

Ook de wijn was niet vergeten en de maaltijd werd besloten met confituren en koffie.

Het eiland was in ieder geval ruimschoots van levensmiddelen voorzien.

Nadat Raffles en Charles een sigaret hadden opgestoken, voorzagen zij zich ieder van een voortreffelijken kijker, namen afscheid van Sonja en begaven zich, vergezeld door Henderson, naar den voet van de rotsen die zij begonnen te beklimmen.

Raffles had een der hoogste toppen uitgezocht, die zich ruim honderd meter boven de oppervlakte van de zee verhief.

Daar gekomen brachten zij hun kijker voor het oog en zochten nauwkeurig den horizon in alle richtingen af.

— Maar niets deed zich zien.

Geen enkel schip, geen zeil, geen rookpluim.

— Zou Sonja zich vergist hebben? bromde Raffles.

— Maar dat is toch onmogelijk, Edward, merkte Charles nu op. Zij kan toch dat gesprek, die riemslagen, het licht in de duisternis niet gedroomd hebben.

Raffles liet de armen moedeloos langs het lichaam vallen.

— Zou dus al mijn arbeid tevergeefs zijn geweest? Zou ik weer naar een eiland moeten zoeken. Weer al mijn schatten overbrengen?

— Maar zij zijn immers weder vertrokken, Edward, hernam Charles. Misschien hebben zij het opgegeven!

— Geloof dat maar niet, zeide Raffles. Ik reken er veel eerder op dat zij vroeg of laat terug zullen komen. Maar, laten zij voorzichtig zijn. Kom mede, dan zal ik je mijn inrichting laten zien. Henderson, blijf jij hier, neem een kijker en kom ons waarschuwen als je iets ontdekt. Wij zijn in de schatkamer.

Na nog een laatsten blik op de oppervlakte der volkomen verlaten zee te hebben geworpen, verlieten de beide mannen hun observatiepost.

Raffles liep vooruit, als iemand, die geen gevaar loopt, te zullen verdwalen.

Charles keek aandachtig om zich heen.

De twee vrienden bevonden zich nu te midden der woeste rotsen, die hen aan alle kanten omringden.

Een zeer smal pad voerde naar omlaag.

Raffles volgde dit pad eenigen tijd, tot dat hij bleef stilstaan voor een smalle spleet in den rotswand aan zijn rechterhand.

Deze spleet was ternauwernood breed genoeg, om een flink gebouwd man doorgang te verleen.

Niemand zou dan ook van buitenaf gedacht hebben, dat deze nauwe gang, nadat men haar over een lengte van ongeveer vijf meter gevolgd was, zou uitloopen op een soort door de natuur gevormd plein, dat aan alle kanten was ingesloten door een steil opreizenden rotswand, die schijnbaar nergens was onderbroken.

Charles keek vol verbazing om zich heen.

— Je hebt dezen ingang zeker bij toeval ontdekt? vroeg hij.

— Louter door toeval! antwoordde Raffles. Een eidergans, die ik had aangeschoten vluchtte deze gang in en toen ik het dier volgde, bereikte ik dit zonderlinge plein! Maar hiermede zijn de wonderen van deze rots nog niet uitgeput! Want op eenigen afstand hier vandaan bevindt zich nog juist een dergelijk plein, dat evenwel nog veel grooter is. Ga maar mede.

De beide mannen vervolgden hun tocht.

En nu bleek het dat de muur geen aaneengesloten vlak vormde, maar hier en daar tamelijk breede spleten vertoonde.

In een daarvan drongen de beide mannen door.

De weg liep hier langzaam naar beneden.

Na de nauwe gang omstreeks tien minuten lang te hebben gevolgd, bereikten de beide vrienden inderdaad een plein, dat in vorm niet veel verschilde van het eerste, daar het eveneens bijna zuiver rond was, alleen was het veel grooter en de omringende rotswand bereikte ook een veel grootere hoogte.

Aanstands werden de blikken van Charles getrokken door een kleine deur, juist tegenover den uitgang van de tweede rotsspleet.

— Dat is zeker de ingang van je schatkamer? riep de jonge man verbaasd uit.

— Ja, zoo komen wij aan de plek, waar ik mijn bezittingen heb bijeen gebracht.

— Die deur zal natuurlijk wel goed gesloten zijn.

— Dat is zij. Maar ik durf toch niet zeggen dat zij voor een bekwaam inbreker onmogelijk te forceeren is. Toch zou ik het niemand aanraden met een vinger aan die deur te raken als ik van te voren gewaarschuwd ben.

— Waarom?

— Omdat ik slechts een kleinen hefboom

behoef over te halen waardoor deze koperen deur aanstonds electrisch geladen wordt. En ik verzeker je dat een stroom van vijftienhonderd volt in de meeste gevallen ruimschoots voldoende is om iemand te doden, of althans zwaar te verwonden.

— En waar bevindt zich die hefboom ?

— Dicht bij den uitgang van de laatste gang, die wij zoeven zijn uitgekomen. Je zult wel, even voor wij dit plein bereiken, een kleine zijgang hebben ontdekt. Welnu, die leidt naar een soort rotshol, hetwelk ik met behulp van een paar dynamietpatronen vergroot heb, en van waar ik door een klein kijkgat dit geheele plein kan overzien en meer speciaal de koperen deur. In dat hol bevindt zich ook de hefboom.

— En als men die deur gepasseerd is, waar komt men dan ?

— Dan zul je aanstonds zien !

De twee mannen traden op de deur toe. Raffles haalde een zonderling gevormden sleutel uit zijn zak.

Hij stak hem in het slot.

De deur draaide op zijn hengels om.

De twee mannen stonden voor een donkere ruimte.

Zij traden binnen.

Raffles maakte aanstonds licht door een schakelaar om te draaien.

Voor de verbaasde blikken van Charles strekte zich een breede lange gang uit.

— Heb je deze gang aangelegd ? vroeg hij

— Neen, deze gang is door de natuur gemaakt, antwoordde Raffles. Ik behoefde niets anders te doen dan het gewelf hier en daar wat hooger te maken.

— Hoe lang is deze gang wel ?

— Bijna vijf honderd meter.

— Wel verbazend, riep Charles uit. Hoe zou die dan ontstaan zijn ?

— Dat is geloof ik niet moeilijk te raden. Vergeet niet dat dit eiland door een vulkanische uitbarsting als het ware met geweld boven de golven is geworpen. In vroegere eeuwen zal waarschijnlijk de zee deze zonderlinge gang midden in de rots hebben uitgehouden.

— Ik zie dat zij eenigszins helt, merkte Charles op.

— Ja, en die helling bedraagt ongeveer vijf ten honderd. En ik heb van die omstandigheid gebruik gemaakt om een aardige inrichting te bedenken, die ik je dadelijk zal laten zien.

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt :
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK V.

DE SCHATKAMER.

De beide vrienden gingen de gang verder in.

Charles merkte op, dat haar wanden wonderlijk glad waren, hetgeen pleitte voor de veronderstelling van Raffles, dat zij misschien vele duizenden jaren achtereen was uitgeboord en gladgeslepen door de golven van den Atlantischen Oceaan.

De tunnel daalde geleidelijk.

Zij werd verlicht door kleine gloeilampjes, die op geregelde afstanden aan den wand waren bevestigd.

De gang was bijna drie meter hoog en niet veel minder dan vier meter breed.

Zij had een ovale doorsnede, die hier en daar in een cirkelvorm overging.

De beide vrienden liepen ongeveer vijf minuten met flinken stap voort terwijl hun schreden hol in de gang weerklonken.

Eindelijk stond Raffles weder stil.

De beide vrienden hadden trouwens geen stap verder kunnen doen, want zij stonden nu tegenover een steenen wand, in het midden

van een kleine eikenhouten deur voorzien.
— Is die wand hier altijd geweest, Edward ? vroeg Charles verwonderd.

— Neen — oorspronkelijk liep deze gang direct door tot aan den rotswand, die steil in zee afdaalt. Wanneer men met de oogen dicht deze gang teneinde zou loopen, dan zou men tenslotte van een hoogte van bijna tachtig meter in zee ploffen.

— Ik meen zelfs dat ik het geraas van de zee hoor, riep Charles uit. Hoe is dat mogelijk door dezen steenen wand ?

— Dat komt, omdat wij op nauwelijks vijf meter afstand van het einde van de gang zijn. Het is trouwens geen steen wat je hier ziet, maar beton. Henderson en ik hebben dezen muur binnen een paar dagen zonder eenige moeite opgetrokken en er in het midden deze deur tegen bevestigd.

Onder het spreken had Raffles een tweeden sleutel uit zijn zak gehaald.

Hij opende de tweede deur en de beide mannen traden binnen.

Charles uitte een kreet van bewondering en verbazing.

Hij bevond zich in een fraai gemeubeld vertrek, van ongeveer drie meter in het vierkant en drie meter hoog.

En bevond zich een groot aantal kisten, en aan de wanden hingen eenige prachtige schilderijen van onberekenbare waarde.

In een hoek op een ebenhouten tafel was een groot aantal vierkante gouden staven opgestapeld.

Elders stonden kleine zakken, die naar hun vorm te oordeelen met diamanten gevuld moesten zijn.

Een kleine vitrine, die aan de wand was opgehangen, bevatte een aantal prachtige gouden kunstvoorwerpen, oorhangers, colliers, ringen, en anderszins.

Tenslotte merkte Charles aan een der wanden nog een fraai bewerkte mahoniehouten kast op.

Raffles trad er op toe en opende haar.

Zij bevatte een onnoemelijk aantal goudstukken, keurig naast elkaar opeengestapeld.

Er was daar zeker voor een half millioen pond sterling aan goudstukken.

Raffles sloot de kast en weder en genoot van de verbazing van zijn jongen metgezel.

— Hoe vindt je het ? vroeg hij.

— Verwonderlijk. Ongelooflijk. Het lijkt mij of alle schatten van Aladin hier bijeen gebracht zijn.

— Nu, daaraan ontbreekt nog wel het een en ander, hernam Raffles glimlachend. **Topazen zoo groot als duivenieren, zul je hier**

geloof ik niet vinden. Maar ik heb hier toch wel voor drie millioen pond sterling aan diamanten.

Charles liet zich met een uitroep van verbazing op een kleinen vergulden stoel neervallen en staarde Raffles met open mond aan.

— Maar weet je wat ik daar bedenk, zeide hij eindelijk.

— Zeg eens op.

— Ik begrijp niet goed, dat je deze schatkamer juist aan het einde van deze gang hebt ingericht. Mij dunkt dat men je op die manier gemakkelijk kan insluiten.

Om de dunne lippen van Raffles vertoonde zich een eigenaardig glimlachje.

— Dat zou toch misschien niet zoo gemakkelijk gaan als je denkt, zeide hij. Deze kamer is namelijk beweeglijk.

— Wat bedoel je daarmee ?

— Daar bedoel ik mee, dat zij zich van haar plaats kan bewegen, en het laatste einde van deze gang kan afleggen.

— Maar dan stort de heele kamer in zee, Edward, riep Charles uit.

— Juist.

— Wat zeg je daar ? Dat meen je toch niet ? Dan ben je toch voor altijd je schatten kwijt ?

— Neen, dat verbeeld je je maar, beste Charles. Maar kom, ik zal het je uitleggen ! Dit vertrek vormt het middelpunt van een grooten metalen bal, waarin het zich gemakkelijk in alle richtingen kan bewegen. Maar toch zoo, dat de vloer steeds een horizontale richting blijft behouden, daar zij met lood bezwaard is ! Natuurlijk kun je die hier niet zien, maar aan de hoeken van deze zuiver vierkante kamer bevinden zich kogelgewrichten, die tegen den binnenwand van den metalen bal aandrukken. Welnu, deze bal rust op een stel rails. Hij wordt tegengehouden door een paar sterke metalen klampen, die ik wel op drie plaatsen op dit eiland, namelijk in de houten hut, in het dal, aan het begin van de eerste rotsspleet, en in het midden van de hellende gang, die wij zoeven verlaten hebben, langs electrischen weg kan doen omvallen ! De bal, niet langer tegengehouden, glijdt over de eenigszins hellende rails omlaag en ploft in zee met alles wat hij bevat.

Charles had al veel aanschouwd van de vindingrijkheid van zijn vriend, maar deze mededeeling deed hem letterlijk verstomd staan.

Het duurde eenigen tijd, voor hij kon stamelen :

— Maar Edward — dat moet een werk van jaren zijn geweest !

— Daarin vergis je je toch! hernam Raffles bedaard. Ik heb, zoodra ik dit eiland en deze gang ontdekt had, eerst nauwkeurig opmetingen gedaan en toen den metalen bal laten vervaardigen door een metaalfabriek in Bergen op de Noorsche kust.

— En wat voor reden heb je opgegeven?

— Ik zeide dat ik natuurkundig was, en den bal noodig had voor een proef op reusachtige schaal.

— Maar hoe is dat reusachtige ding hier gebracht en hoe heb je het in elkaar gekregen?

— Dat ging zeer eenvoudig in zijn werk! Ik had den bal namelijk in vier deelen laten maken, die er juist uitzagen als de schillen van vier sinaasappelpartjes. Het metalen raamwerk van de kamer had ik weder ergens anders laten vervaardigen. Met onze duikboot hebben Henderson en ik dat heele vrachtje in een enkelen tocht hierheen gebracht. Het in een zetten heeft ons echter een volle maand gekost.

— Dat is ongelooflijk! zeide Charles.

Maar plotseling riep hij uit:

— Maar als die bal van zoo'n hoogte in zee ploft, ben je natuurlijk je schatten voor altijd kwijt?

— Wel neen! Vergeet je dan dat de bal hol is? Hij heeft minder soortelijk gewicht dan water en komt dus, hoe diep hij ook valt, vroeg of laat weer boven!

— Maar dan drijft hij weg door den golfslag, voor dat je er bij kunt zijn!

— Ook dat is onmogelijk! Als wij nu naar beneden konden zien, dan zou je bemerken, dat zich juist onder den uitgang van deze tunnel een soort inham bevindt, die aan alle kanten is afgesloten door klippen, die zelfs bij den hoogsten vloed boven het water blijven uitsteken!

— Maar je zult dien bal met het vertrek nooit meer op zijn plaats kunnen krijgen! riep Charles uit, die eindelijk meende zijn vriend te hebben gevangen.

— Meen je? Ook daarin vergis je je! De bal met de kamer mede en alles wat deze bevat, weegt omstreeks tweehonderd ton. Welnu, boven deze rots bevindt zich, zeer goed verborgen en onvindbaar voor dengeen, die de plek niet weet, een elektrische kraan met een hefvermogen van duizend ton. Aan den bal is een sterk oog bevestigd, en ik heb niets anders te doen dan daarin den haak van een sterken kabel te slaan — het overige doet de kraan wel!

— Merkwaardig, mompelde Charles. Maar nu moet je mij nog een ding vertellen!

— Vraag maar op!

— Wat is eigenlijk het doel van deze geheele inrichting?

— Het doel is tweeledig, mijn jongen! Er kunnen hier menschen in deze kamer zijn binnengedrongen, voordat ik gelegenheid had mijn maatregelen te nemen. Zoodra zij echter een voet op den vloer hebben gezet, gaat er in de hut een luide alarmschel over. Het zou natuurlijk zeer gevaarlijk zijn door de lijnrechte gang de indringers te overvallen. Wij zouden als spoedig neergeschoten zijn! Welnu, ik heb niets anders te doen, dan een der drie hefboomen over te halen, — de wiggen vallen weg, tegelijk klapt de eikenhouten deur toe en de bal ploft in zee en al rolt hij ook — de vloer van de schatkamer blijft steeds horizontaal, en het vertrek altijd in zijn zelfden toestand. Juist tegenover de eikenhouten deur die hermetisch gesloten kan worden, is de bal met lood eenigzins verzwaard. Dat wil natuurlijk niet zeggen, dat de deur steeds boven aan moet komen als de koperen bal weder naar de oppervlakte van de zee rijst! Maar als ik overweldigd word — als ik zou inzien, dat alle tegenstand voor mij nutteloos zou zijn — dan kan ik beletten dat de bal weder boven komt! Neen, ik geloof niet dat mijn uitvinding zoo slecht is! Maar kom, ik zal je aanstonds overtuigen, van de werking mijner machine.

Charles sprong verheugd op.

— Ik ben er zeer nieuwsgierig naar! zeide hij.

De beide vrienden verlieten de zonderlinge schatkamer weder, terwijl zij de deur open lieten.

Nu hij duidelijker toekeek, zag Charles dat deze eikenhouten deur flauw gewelfd was.

Van den koperen bal zelf was echter niets te zien, daar deze geheel verborgen was achter de betonnen muur.

Een paar minuten liepen de vrienden voort.

Raffles had nauwkeurig de gloeilampjes geteld.

Hij stak nu zijn hand in een kleine opening ter zijde van den muur, die onzichtbaar was voor iedereen die haar bestaan niet kende en haalde een kleinen hefboom over.

Aanstonds deed zich een zacht gegons hooren als van een verren, voortsnellenden spoortrein.

Tegelijkertijd hoorde Charles het dichtbansen van de eikenhouten deur.

— Kom nu snel, dan kunnen wij den bal nog zien vallen! zeide Raffles.

Zoo snel hun beenen hen konden dragen, liepen de twee mannen weer terug.

Van de eikenhouten deur was nu niets meer te bespeuren, want deze maakte immers deel uit van den koperen bal.

Zij konden ongehinderd door de beide betonnen muren heengaan en zagen juist, hoe het daglicht aan vier zijden voorbij den metalen bal naar binnen drong.

De helling was zoo flauw, dat de bal bijna een halve minuut noodig had om het einde van de gang te bereiken.

— Wees voorzichtig, Charles riep Raffles uit. Bedenk dat je aan den rand van een afgrond staat! Pas op, daar gaat hij!

Inderdaad, de wonderlijke metalen bal, ongeveer vijf meter in doorsnede, had het einde van de tunnel bereikt.

Het volgende oogenblik verdween hij over den rand!

Charles en Raffles wierpen zich aanstonds plat voorover en keken over den rand van de tunnel naar beneden.

Met een ontzettend geraas verdween de bal juist onder de oppervlakte van de golven — een monsterachtige vloedgolf overstroemde de omringende klippen en het water spoot wel veertig meter de hoogte in.

Langzaam kwam de zee binnen den ring van rotsen weder tot rust.

Slechts enkele seconden verstreken en toen zagen de beide mannen een bruin voorwerp aan de oppervlakte komen — het was de eikenhouten deur!

Daarop werd ook een gedeelte van de glanzende oppervlakte van den bal zichtbaar.

Raffles stond op.

— Let nu eens goed op! zeide hij.

Hij drukte op een kleinen knop, die dezelfde kleur had als de omringende rotsen en nu werd er boven hun hoofd een zacht geraas vernomen.

Voor hun oogen daalde een sterke stalen draad omlaag, aan het eind voorzien van een looden bal, waaronder een sterken stalen haak afhing.

Tot zijn groote verbazing zag Charles, dat de kabel, naarmate hij daalde, een schuinen stand aannam en dat de stalen haak als het ware door toovermacht naar het oog boven op den koperen bal werd getrokken.

— Hoe is dat mogelijk! riep hij uit.

— Heel eenvoudig — het oog is zeer sterk electrisch geladen.

— Maar als het oog electrisch is, is de geheele bal het immers? riep Charles uit.

— Neen, want het is door een dikke laag caoutchouc geïsoleerd!

Juist op dat oogenblik greep de haak als door een onzichtbare macht bestuurd, in het oog.

Raffles drukte op een tweeden knop en aanstonds rees de geweldige koperen bal langzaam uit het water.

Binnen tien minuten hing hij, druiwend en glinsterend, weder voor den ingang van de tunnel.

Het viel den beiden mannen volstrekt niet moeilijk het gevaarte zoo te draaien, dat de deur weder aan de voorzijde kwam.

Een machtig stelsel van hefboomen drukte de rails aan hun uiteinde een weinig naar boven — en de bal gleed als een reusachtige knikker geruischloos weder op zijn oude plaats!

Charles was van dit alles zoo verstomd, dat hij geruimen tijd het stilzwijgen bewaarde.

Raffles sloot de deur, bracht alles weer in orde en verliet met Charles de gang.

Hij draaide het licht uit, sloot de koperen deur, stak het eerste en vervolgens het tweede plein over en bevond zich toen weder op het smalle rotspad, zonder dat Charles nog een woord gesproken had.

Het was den jongen man alsof hij droomde.

Zij waren het pad nauwelijks ten einde geloopt, of zij zagen, dat Henderson haastig kwam aansnellen.

— Wat is er, Henderson? riep Raffles hem reeds uit de verte toe.

— Er gebeurt iets op zee, Mylord, waarvan ik geen hoogte kan krijgen! schreeuwde Henderson. Kom spoedig!

Charles en Raffles snelden het rotspad verder af, tot zij de plek bereikt hadden, vanwaar zij een uur geleden den horizon hadden afgezocht.

Dadelijk namen Raffles en Charles hun kijker weder ter hand.

Henderson wees hun naar een punt aan den horizon, waar zelfs met het bloote oog duidelijk twee schepen zichtbaar werden.

Had Lord Lister een kleine inzinking, dan stak hij een „DUBEC” cigaret op.

HOOFDSTUK VI.

EEN DRAMA TER ZEE.

Gedurende tien minuten bleven Raffles en Charles zwijgend door hun kijkers naar de beide schepen turen.

Bijna tegelijkertijd lieten zij het instrument zakken en keken elkaar met een verwonderden blik aan.

— Wat heeft dat in 's hemelsnaam te beteekenen! mompelde Raffles.

— Dat vraag ik mij ook tevergeefs af! zeide Charles. Wat kunnen die twee schepen hier uit te voeren hebben.

— Dat er een is, kan ik mij nog begrijpen! zeide Raffles, want er wordt van Denemarken een geregelde dienst onderhouden op IJsland, al is het ook maar tweemaal in de maand. Maar de aanwezigheid van dat tweede schip kan ik mij dan in ieder geval toch niet uitleggen.

— Het klinkt zeer dwaas, Edward — maar weet je welken indruk ik krijg?

— Zeg eens op!

Raffles greep Charles bij den arm.

— Alsof het eene schip voor het andere vlucht!

— Maar dat is hetzelfde wat ik ook gevoelde! riep hij opgewonden uit. En toch — dat is toch bijna onmogelijk! Wij leven toch niet meer in den tijd der Piraten!

Charles had zijn kijker weder vóór het oog gebracht.

Plotseling slaakte hij een kreet.

Zijn gelaat was zeer bleek geworden.

— Je zegt, dat er geen Piraten meer bestaan? vroeg hij. Zie dan eens naar de vlag, die dat tweede schip zooeven geheschen heeft!

Raffles bracht zijn kijker opnieuw vóór het oog en tuurde in de aangewezen richting.

— De zwarte vlag! riep hij op doffen toon. Het zijn dus zeeroovers geweest, die hier mijn eiland bezocht hebben. Zeeschuimers in de twintigste eeuw in het Noorden van den Atlantischen Oceaan!

De beide vrienden hadden zich niet vergist — van den top van den grooten mast van een der schepen woei nu een groote, zwarte vlag, die in het midden een witten doodskop vertoonde, met daaronder twee gekruiste doodsheenderen.

En nu werd het ook hoe langer hoe duidelijker, dat het eerste schip voor het tweede vluchtte!

Beide schepen naderden nu hoe langer hoe meer de zuidkust van Diamant-eiland en

zelfs met het bloote oog kon men nu hun vormen goed onderscheiden.

Het waren beide stoomschepen van ongeveer drieduizend ton.

Het eerste was blijkbaar zwaar geladen, waardoor zijn vaart aanmerkelijk vertraagd werd.

Mogelijk was het op weg naar IJsland, maar de vlag van het schip was de Fransche.

Het tweede schip zag er uiterlijk als een gewoon vrachtschip uit, maar het zou al spoedig blijken, dat de schijn hier bedroog.

Want eensklaps klapte een deel der verschaning van het rooverschip om — en nu werden twee snelvuurkanonnen zichtbaar, welker monden dreigend over de looze verschaning staken!

De drie mannen hadden zich plat op den buik geworpen en staarden nu, onmachtig om hulp te bieden, naar het schouwspel, het drama, dat zich vóór hun oogen ging afspelen.

Een kanonschot dreunde over de oppervlakte der golven.

Dadelijk draaide het achtervolgde schip bij — het begreep blijkbaar, dat alle tegenstand nutteloos zou zijn.

Nu werd aan boord van het kaperschip een boot uitgezet, die met een tiental koppen bemand werd, en snel naar het achtervolgde schip werd geroeid.

Nog vier andere booten volgden.

Op het dek van het schip werd nu een druk heen en weer geloop zichtbaar. Van tijd tot tijd klonk de zwakke knal van een revolver-schot tot de drie mannen boven op de rots door.

Raffles balde de vuisten en knarsetandde van woede.

— O, dat wij nu onze duikboot niet hier hebben! siste hij tusschen de tanden. Ik zou die schurken leeren!

— Maar kunnen wij met den „Typhoon II”... begon Charles op schuchteren toon.

— Wat kunnen wij daarmede uitrichten? vroeg Raffles op grimmigen toon. Ik heb toch geen bommen bij mij? Evenmin als een mitrailleur aan boord! Wij zouden aanstonds door een dier kanonnen naar beneden worden geschoten zonder dat wij die ongelukkige menschen daarginds hulp hadden kunnen bieden. Neen, ik heb slechts één middel, maar dat kan ik niet gebruiken dan in het

uiterste geval, daar zijn uitwerking vreeselijk is, en daarenboven reeds veertig bandieten aan boord van het achtervolgde schip zijn, die zich misschien op ontzettende wijze zouden wreken!

— En welk is dat middel? vroeg Charles ademloos.

— Mijn electrisch kanon!

— Heb je er hier een? riep Charles uit.

— Ja, het staat ginds verdekt achter dien top. Ik zal je het toonen, zoodra wij weten, hoe dit drama afloopt! Stil, ik geloof, dat het onderzoek is afgelopen — door den kijker kun je een aantal bandieten met zakken op den schouder over het dek zien loopen — nu schepen zij zich weder in — de buit wordt overgebracht!

Raffles sprong op.

Zijn gelaat was door woede vertrokken.

— Volg mij, mannen! riep hij.

Henderson en Charles sprongen op hun beurt op, en volgden Raffles, die vlug als een gems de rots oversnelde, tot hij een soort hol bereikt had, dat door struikgewas aan het oog was onttrokken.

Hij schoof de takken terzijde en nu werd de monding van een veldkanon zichtbaar, dat in het ruime rotshol stond opgesteld.

Het hol bood gemakkelijk plaats voor een tiental mannen.

Een lage, eikenhouten deur sloot de waarplaats der granaten af.

Raffles opende deze deur en nam een granaat van den stapel.

— Mijn vinding! zeide hij niet zonder trots, terwijl hij Charles het projectiel toonde, dat uiterlijk slechts weinig afweek van de gewone legergranaten van het Engelsche leger.

— Wat is er voor bijzonders aan? vroeg Charles.

— Het bijzondere is, dat zich in deze granaat een zeer sterke electromagneet bevindt, die dadelijk nadat het projectiel den loop van het kanon verlaten heeft, in werking treedt. De granaat wordt binnen enkele seconden zoo sterk magnetisch, dat ik zelfs dat schip zou raken, al mikte ik op een voorwerp, dat zich op twintig, dertig meter vóór of achter het vaartuig zou bevinden! Ieder stalen schip trekt deze granaten aan als een magneet een speld!

— En — wil je die dingen gebruiken? vroeg Charles zacht.

— Alleen als het noodig mocht zijn! Wij zullen nog even afwachten, wat de roovers van plan zijn!

Henderson laadde het kanon en richtte het.

De drie mannen wachtten toen zwijgend.

Door het schietgat staarden zij naar de beide schepen, die zich nu nauwelijks twee mijlen uit de rotsachtige kust bevonden.

De zeeschuimers schenen eindelijk met hun strooptocht aan boord van het passagierschip gereed te zijn.

Alle booten waren weder afgestoken en roeiden naar het kaperschip terug.

— Houdt je gereed, Henderson, zeide Raffles, terwijl hij den kijker weder voor het oog bracht, en nauwkeurig waarnam wat er aan boord van den kaper gebeurde.

De booten werden aan boord geheschen. De zwarte vlag daalde langs den mast omlaag.

De looze verschansing klapte op.

De stoomfluit gilte en de kaper voer weg, terwijl het achtervolgde schip zich zoo spoedig mogelijk verwijderde als zijn diepgang het slechts veroorloofde.

Het geplunderde schip verdween na een uur aan den horizon.

— Maar de bandieten houden recht op het eiland aan! riep Charles uit.

— Je hebt gelijk! zeide Raffles, terwijl zijn wenkbrauwen zich dreigend samentrokken. Nu, daar konden zij wel eens spijt van hebben!

— Maar ze zullen je vliegmaschine vinden en vernielen! kreet Charles. Hoe moeten wij dan dit eiland weder verlaten?

— Maak je niet bezorgd! hernam Raffles. Wie aan den „Typhoon II” raakt, is een kind des doods!

— Maar Sonja! Haar dienstmaagden! riep de jonge man. Zij zijn met minstens honderd man aan boord!

— Ik zal de vrouwen zoo weten te verbergen, dat zij onmogelijk te vinden zijn!

— Dat schip moet de „Vliegende Hollander” zijn! riep nu Henderson uit. Het loopt minstens dertig knoopen in het uur!

— Ik geloof, dat zij voor anker gaan, merkte Charles op.

— Inderdaad, je hebt gelijk!

De kaper matigde zijn vaart.

Hij bevond zich nu op een halve mijl uit de kust.

Knarsend liep de ankerketting over het gangspil.

Toen lag het schip onbeweeglijk stil.

— Kom, mannen, zeide Raffles. Het wordt tijd om de vrouwen in veiligheid te gaan brengen. Blijf dicht bij mij en houdt de wapens gereed. Hier zijn geweren!

Raffles overhandigde aan Charles en Henderson ieder een geweer, nam er zelf een, en daarop daalden de mannen snel het rotspad af, zich zooveel mogelijk gebukt houdend

spoeden zij zich naar het kleine dal.

Sonja kwam hen reeds tegemoet.

Blijkbaar hadden ook zij en haar vrouwen het schieten op zee gehoord.

Het schoone gelaat van de jonge Armeensche was bleek en de kleine hand beefde, welke zij op Raffles' arm legde.

— Wat gebeurt er toch hier? vroeg zij.

— Het heeft niets te beteekenen, Sonja! antwoordde Raffles geruststellend.

— Waarom tracht gij mij te misleiden? Denkt gij, dat ik het schieten niet gehoord heb?

— Nu dan, Sonja — er bevindt zich op de kust van ons eiland een vaartuig, waarvan de bemanning mij alles behalve aanstaat! Ge zult toch sterk zijn?

— Ik ken geen vrees, heer, als gij bij mij zijt! antwoordde de Armeensche, terwijl zij haar schoone bruine oogen op het gelaat vestigde van den man, die haar het leven had gered.

— Nu dan, gedraag u dan strikt naar mijn aanwijzingen en deel die ook aan uw beide dienstmaagden mede.

— Ik luister, heer, en ik zal uw bevelen opvolgen.

— Gij moet u aanstonds naar de grot begeven, welke gij wel kent, en waar de zee-roovers — want daarvoor moet ik hen wel houden — u wel niet zullen ontdekken.

— Denkt gij dan, dat zij aan land zullen komen, heer? riep de schoone vrouw jonge verschrikt uit.

— Ik vrees, dat zij dat inderdaad zullen doen! Zij hebben immers, naar gij mij zelf hebt verteld, den toegang tot mijn schatkamer ontdekt! Nu zullen zij stellig in grooten getale terugkeeren om een nader onderzoek in te stellen!

— Hoeveel zijn er, heer? vroeg Sonja.

— Ik denk wel minstens honderd!

— Maar dan zijn wij verloren!

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Wees gerust — zoover is het nog niet! Wij zijn tot de tanden gewapend en bovendien heb ik eenige verdedigingsmiddelen tot mijn beschikking, waarop de handieten zeker wel niet gerekend zullen hebben.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK VII.

TOEBEREIDSELEN VOOR DE VERDEDIGING.

Sonja wenkte hare dienstmaagden, die spoedig kwamen toelopen en op de hoogte werden gebracht.

Charles zag, hoe Sonja een harer iets toe-fluisterde, die spoedig weder naar de hut liep en terugkeerde met een voorwerp, hetwelk zij haar meesteres overhandigde.

Het was een kleine, zeer fraai bewerkte Circassische dolk.

De jonge Armeensche stak het wapen in haar gordel en zeide toen eenvoudig:

— Wij zijn gereed, heer!

De kleine groep besteed nu weder de rots. Daar bevond zich een door struikgewas

verborgen hol, vanwaar men een uitzicht had over de vlakte waarop Raffles en Charles met den „Typhoon II” waren neergestreken.

De vliegmaschine stond nog steeds op dezelfde plaats en was duidelijk zichtbaar.

Henderson zette de kist met patronen, welke hij had medegenomen, bij den ingang van het hol neder en opende haar.

— Het is een geluk, dat deze berg als het ware een reusachtige bijenkorf vormt, en tallooze gangen bezit, waardoor ik ongemerkt van de eene plek naar de andere kan komen. Je moet weten, Charles, dat wij ons hier op nauwelijks twintig pas afstand bevinden van

de tweede tunnel, die naar mijn schatkamer voert.

— Er is dus een zijgang? vroeg Charles verbaasd.

— Er waren er zelfs verscheidene. Ik heb ze echter alle afgesloten, behalve een, die voorzien is van een deur, grijs geschilderd en niet te onderscheiden van den omringenden rotswand.

— Heeft dit hol nog meer uitgangen?

— Wel drie! Maar je moogt je er volstrekt niet in begeven, zonder dat ik je vergezel, want je zoudt kunnen verdwalen!

— Kunnen wij van hier de ankerplaats van het rooverschip niet zien?

— Wel zeker! Ga maar mede!

Raffles zette zijn geweer tegen den wand, nam Charles onder den arm en ging het hol verder in.

Het werd spoedig zoo duister, dat zij hun elektrische zaklantaarn moesten ontsteken.

Na bijna honderd passen te zijn voortgegaan werden de vrienden gestuit door een rotswand, die het hol aan de achterzijde afsloot.

Raffles liet het licht van zijn lantaarn daarover heen schijnen en had nu spoedig een smal luik van een handbreedte gevonden, dat hij aan een ring naar zich toe trok.

Dadelijk stroomde het daglicht ook aan deze zijde het hol binnen door een spleet van bijna een decimeter breed en ruim een meter hoog.

Charles slaakte een kreet.

Recht voor hem, op ongeveer een halve mijl afstand lag het kaperschip.

De bemanning liep druk over het dek.

Plotseling riep de jonge man uit:

— Zij zetten een boot uit, Edward! Waarom heb je toch het kanon maar niet gebruikt?

— Omdat ik dat niet wilde doen vóór ik volkomen zekerheid had en omdat de zee op de plek, waar de Piraten voor anker zijn gegaan, zoo ondiep is, dat toch de meeste bandieten zich zouden redden en ons op het lijf vallen!

— Dat zal vroeg of laat toch wel gebeuren, Mylord! klonk het nu lakoniek uit den mond van Henderson, die de beide mannen gevolgd was.

— Het is mogelijk, Henderson! hernam Raffles, maar wij moeten eerst afwachten of zij niet uit zich zelve de plaat zullen poetsen als zij kennis hebben gemaakt met een paar van mijn elektrische uitvindingen.

— Zij zijn met hun tinnen! riep Charles nu uit, die voortdurend door de spleet was

blijven kijken.

— En wij met ons drieën! De partijen staan dus volkomen gelijk! hernam Raffles kalm.

— Zouden zij de vliegmaschine van het schip af kunnen zien?

— Neen, dat is onmogelijk! hernam Raffles kalm.

— Misschien zien zij ook de houten hut wel over het hoofd en keeren zij terug zooals zij gekomen zijn!

Raffles haalde de schouders op.

— Het eerste is zeer goed mogelijk, daar men het kleine dal onmogelijk kan ontdekken van de plek, waar de sloep zal aanleggen, maar het tweede kun je gerust uit het hoofd zetten.

Intusschen was de sloep van het schip afgestoken.

Tien krachtige armen roeiden haar naar den wal.

— Binnen een kwartier kunnen zij hier zijn! zeide Raffles. Wacht een oogenblik; ik ben dadelijk terug!

De drie mannen keerden op hun schreden terug.

Raffles duwde de struiken aan den ingang van het hol terzijde en Charles zag hoe hij de rots verder beklom en toen de grasvlakte opsnelde, in welker midden zich de vliegmaschine bevond.

Daar verrichtte Raffles blijkbaar iets aan het toestel, maar Charles kon op dien afstand niet zien wat hij deed.

Tien minuten later was Raffles wederteruggekeerd.

— Zoo, zeide hij, terwijl er een grimmig lachje om zijn lippen speelde, dat is klaar! Wie de machine aanraakt, zal nooit meer in staat zijn iets anders aan te roeren!

— Wat heb je dan gedaan? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Ik heb haar eenvoudig, door een kleinen handel te verzetten, sterk met electriciteit geladen! Wie aan een der metalen deelen komt, wordt gedood of tenminste bewusteloos gemaakt.

— Er is een ding wat ik mij volstrekt niet kan begrijpen, hernam Charles. Hoe is het mogelijk dat in deze tijden een aantal mannen zich vereenigen kunnen om het zeeschuimersbedrijf weer in eere te herstellen. Hoe kwamen ze aan het schip? Hoe kwamen ze aan de kanonnen?

— Dat alles is volstrekt niet zoo verwonderlijk, beste jongen, antwoordde Raffles kalm. Wij hebben hier blijkbaar te doen met een

uitgezochte troep schurken, tot verschillende landen behorende, en die even stoutmoedig als schrandere zijn. Zeer waarschijnlijk zijn daaronder eenige voormalige zeesoldaten en kanonniers van de Duitsche de Engelsche of de Fransche marine!

— Maar het schip?

— Wel het schip zal in hun bezit zijn gekomen, doordat zij tot muitery zijn overgeslagen en kapitein en officieren eenvoudig hebben vermoord. Het spreekt vanzelf, dat alles lang van te voren was voorbereid en dat zij daarvoor het snelste schip hebben uitgezocht dat in Lloyds register te vinden was.

— En de kanonnen?

— Ben je soms vergeten dat er ongeveer acht jaren geleden een heel kanon met alles wat er bij behoorde, uit het arsenaal te Toulon is gestolen?

— Neen, dat herinner ik mij niet.

— Welnu, dat zal nu herhaald zijn. Het kan echter nog wel anders in zijn werk zijn gegaan, namelijk dat dit schip een of andere bewapende kleine kruiser van de havenpolitie is, die op smokkelaars moet loeren en ik geloof dat deze lezing ook de meest waarschijnlijke is. De bemanning zal tot muitery zijn overgeslagen, zich van het schip hebben meester gemaakt, en nog een aantal andere bandieten van het zelfde allooi aan boord hebben genomen. Wij hebben hier te doen met een tweede bende Bonnot, die echter niet te land en met behulp van auto's maar ter zee optreedt en ook veel talrijker is.

Onder het spreken hadden de mannen zich weder naar de smalle spleet achter in het hol begeven, terwijl Henderson de wacht hield bij den ingang.

De sloep legde juist aan in een kleine kreek en de mannen gingen allen aan wal op één na, die bij de sloep de wacht scheen te moeten houden.

Hij was met een korte karabijn gewapend en met een zware revolver, die in een tasch aan zijn gordel stak.

De aanvoerder van het kleine groepje, dat uit negen man bestond, keek even besluiteloos om zich heen en wees toen in de richting van de rots.

Blijkbaar verwachtte hij op de hoogvlakte het geheele eiland te kunnen overzien, niet wetende dat deze aan de zijde van het kleine dal door hooge en onbeklimbare rotsen was afgesloten.

Langzaam keerden Raffles en Charles op hun schreden terug.

Dicht bij den ingang van het hol zaten de

drie Armeensche vrouwen onbeweeglijk neer-gehurkt.

— Wat is zij buitengewoon schoon, zeide Charles op fluisterenden toon, terwijl hij op Sonja Bastides wees.

Raffles knikte.

— Ja, zij is zelf voor een Armeensche vrouw van een zeldzame schoonheid, zeide hij.

— En — treft je die schoonheid heelemaal niet? vroeg Charles, terwijl hij Raffles doordringend aankeek.

Deze bekeek met licht gefronste wenkbrauwen het slot van zijn geweer.

— Zij treft mij, zooals ik door een schoon schilderij wordt getroffen.

— Maar — heb je dan nog niet gemerkt..? Raffles wendde langzaam het hoofd naar zijn vriend om.

— Wat zou ik hebben moeten merken? vroeg hij kortaf.

— Mijn God, Edward — houdt je toch niet, alsof je het niet weet. Wees toch niet ziende blind. Die vrouw heeft je lief — wat zeg ik? Ze aanbidt je als een God.

Raffles was blijkbaar klaar met de inspectie van zijn geweer en keek Charles met zijn grijze oogen op een zonderlinge wijze aan.

— Ik geloof dat je je vergist, zeide hij koel. Zij is mij natuurlijk dankbaar omdat ik haar het leven gered heb, en dat is alles. Wees zoo goed en praat hier niet meer over.

Charles zweeg.

Hij had wel uit den toon van de stem van zijn vriend gehoord, dat hij een onderwerp had aangeroerd, waarover de Groote Onbekende niet wilde spreken.

Zwijgend begaven zij zich naar den ingang van het hol.

Henderson zou bij de spleet in dit onderaardsche vertrek op den uitkijk blijven staan.

Er verliep ongeveer een half uur, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Sonja hield den blik harer bruine oogen bijna onafgewend op het gelaat van Raffles gevestigd.

Deze stond onbeweeglijk als een standbeeld en tuurde door de takken van de struiken naar den „Typhoon II” die op bijna vijf honderd meter afstand zichtbaar was.

— Kan men ons hier niet overvallen, Edward? vroeg Charles.

— Dat is onmogelijk. Links en rechts, zoowel als voor ons hebben wij honderden meters ver een vrij uitzicht en boven den ingang van dit hol rijst de rots steil omhoog.

Plotseling slaakte de jonge Armeensche een zachten kreet.

Zij wees met haar vinger naar een punt

in de verte.

— Daar riep zij uit.

Op de grasvlakte waren nu een aantal kleine figuurtjes zichtbaar, die zich in de richting van de vliegmachine begaven.

Vol spanning wachtten de zes mensen in het rotshol af, wat er verder zou gebeuren.

Twee van de bandieten liepen regelrecht op de machine toe.

Raffles haalde zijn kijker uit zijn zak en bracht hem voor het oog.

— Nu zijn zij er vlak bij — nu treedt een hunner op den motor toe. En nu stort hij ruggelings achterover. Zie, daar nadert een tweede. Hij raakt de machine aan — hij valt als door den bliksem getroffen ter aarde.

— En de anderen? Wat doen de anderen? vroeg Charles, die zijn kijker niet had medegenomen.

— Zij trekken zich terug en schijnen krijgsraad te houden.

**Al maken de dieven slechts één pakje
„DUBEC” cigaretten buit, dan zijn zij al tevreden!**

HOOFDSTUK VIII.

DE STRIJD TEGEN DE ZEESCHUIMERS.

Raffles bleef nog eenige oogenblikken zwijgend door zijn kijker turen.

Toen greep hij plotseling zijn geweer.

— Wat is er? vroeg Charles verschrikt.

— Wat er is? De ellendelingen zijn zeker van zins de machine te vernielen. Twee hunner zijn naar het schijnt van handgranaten of bommen voorzien en zetten zich in postuur om daardoor den „Typhoon II” te vernielen. Maar wacht eens — daar zullen wij een stokje voor steken.

Raffles stak den loop van zijn geweer uit het struikgewas.

Hij mikte zeer zorgvuldig.

Charles had op zijn beurt den kijker ter hand genomen.

Hij zag hoe een der bandieten de hand ophief, die een groot rond voorwerp omklemd had.

Toen knalde het schot... de man met de granaat viel met het gelaat in het gras voorover.

Met luid geschreeuw stoven de overige bandieten uiteen.

Blijkbaar waren zij bevreesd voor het ontploffen van de granaat.

De zeeschuimer die haar zou werpen had blijkbaar vergeten het projectiel te laden.

Er geschiedde althans niets!

— Zouden zij het schieten op het schip gehoord hebben? vroeg Charles.

— Dat is volstrekt onmogelijk, zeide Raffles. Wij zijn nu aan den anderen kant van de rots, vergeet dat niet.

— Maar die bandieten daar op de hoogvlakte weten nu ook dat het eiland bewoond is.

— Daar was niets aan te doen, zeide Raffles schouderophalend. Je denkt toch zeker niet dat ik koelbloedig zou toezien, hoe het eenige toestel vernield wordt, waarmede wij dit eiland kunnen verlaten? Wat doen de heeren bandieten daarboven nu?

— Zij houden geloof ik opnieuw krijgsraad, zeide Charles die den kijker voor zijn oog hield. Blijkbaar begrijpen zij volstrekt niet van welken kant het schot is gelost.

— Misschien begeven zij zich weder aan boord, mijnheer Brand, merkte nu Henderson op.

— Dat geloof ik niet, hernam Charles. Zij zullen wel eerst eens gaan onderzoeken, vanwaar het schot is gelost dat een hunner kameraden heeft gedood.

Charles bleek goed te hebben gezien.

Na eenige minuten met elkander te hebben beraadslaagd, daalden de bandieten de hoogvlakte af in de richting van de schatkamer.

Blijkbaar waren er mannen bij het groepje, die het eerst de koperen deur hadden ontdekt.

De zeeschuimers waren allen met revolvers gewapend, terwijl sommigen bovendien een breed mes in een lederen schede aan den gordel hadden hangen.

Een tijd lang konden de drie mannen hen volgen, maar eindelijk werden zij door de rotsen aan hun oog onttrokken.

— Kom mede, zeide Raffles, wij moeten zien wat zij doen.

— Gij verlaat mij, heer? riep Sonja uit, terwijl zij smeekend de handen naar Raffles ophief.

— Je hebt niets te vreezen, Sonja, antwoordde deze met een geruststellend gebaar. De schurken zijn langs het rotspad afgedaald en als zij hierheen kwamen zouden wij hen dadelijk zien. Overigens — je weet immers wel, dat je mij kunt telefoneeren?

— Telefoneeren? riep Charles verwonderd uit.

— Welzeker, beste jongen. Ik heb van deze nuttige uitvindingen gebruik gemaakt en de meeste der onderaardsche vertrekken die ik ontdekt heb telefonisch met elkander in verbinding gesteld. Maar kom nu mede — het is tijd.

Hij wierp de jonge Armeensche nog een bemoedigenden blik toe, en daarop gingen de drie mannen verder het hol in.

Zij volgden nu den rechter zijwand tot zij een dwarsgang bereikten, welke Raffles insloeg na zijn elektrische lantaarn te hebben ontstoken.

Hij draaide zich nog even om en zeide:

— Loop niet al te stampend en spreek niet te luid, want deze rotsen zijn zeer verraderlijk. De echo zou ons wel eens parten kunnen spelen. Dit gesteente schijnt het geluid met bijzondere kracht voort te planten. En volg mij nu!

Raffles ging de beide mannen voor.

Zij liepen bijna een kwartier tamelijk langzaam en zooveel mogelijk het geluid van hun schreden dempend voort.

Toen stond Raffles stil en hield de beide anderen met een gebaar tegen.

— Hoor je niets? vroeg hij zachtjes.

Charles spitste de ooren.

— Het is alsof er geloopt wordt, zeide hij.

— Ja, zoo is het ook, de bandieten loopen nu in de tweede gang, die naar het rotsplein voert, waar zich de koperen deur bevindt.

Zij vervolgden hun weg, tot Raffles opnieuw stilstond.

Zij bevonden zich voor een lage, sterke deur, met ijzeren bouten beslagen.

Raffles schoof de zware grendels terug, luisterde nog even aandachtig en trok toen de deur open.

— Waar zijn wij hier? vroeg Charles bijna onhoorbaar.

— In de tunnel. Het is hier nu echter pikdonker, want naar het schijnt hebben de schurken den schakelaar niet gevonden en ook de gloeilampjes niet ontdekt. Het is waar, dat zij ook zeer moeilijk zichtbaar zijn. Komt mannen, volgt mij.

Raffles trok de deur dicht en de tocht werd voortgezet.

Het geluid van de voetstappen voor hen uit werd nu hoe langer hoe duidelijker.

Eindelijk bereikten zij het rotsplein.

Juist tegenover den uitgang van de tunnel zagen zij de koperen deur, en de zes bandieten die er voorstonden, blijkbaar in beraad wat zij zouden doen.

Zachtjes haalde Raffles een kleinen hefboom over, die in een spleet van de rots verborgen was.

— Wat doe je? vroeg Charles.

— Dat zul je aanstonds zien.

Twée van de bandieten traden op de koperen deur toe.

Een hunner strekte de hand naar den knop uit, dien hij wilde omdraaien.

Maar nauwelijks had hij het metaal aangeraakt, of hij viel met een luiden schreeuw languit ter aarde.

Een zijner makkers snelde op hem toe en boog zich over hem heen, teneinde hem op te tillen.

Maar hij had hem ternauwernood aangeraakt, of hij viel dwars over het lichaam van den gevallen heen.

Een kreet van woede weerklonk tusschen de omringende rotsen.

Ook deze deur is electrisch geladen! hoorde Charles een der piraten in het Duitsch schreeuwen. Voorzichtig, mannen, raakt ze niet aan, want het zou je dood zijn. Wacht, ik heb gummi handschoenen in mijn zak — wij moeten en zullen hierdoor.

Terwijl zijn hart van opwinding klopte, zag Charles hoe de zeeschuimer een paar gummihandschoenen uit zijn zak haalde en dadelijk aan het werk toog.

Hij trok eerst de beide lichamen ter zijde, die geheel zwart verkoold waren, haalde een koevoet uit zijn zak en stak deze tusschen de voegen van de deur. Zoo zwoegde hij na een half uur, totdat eindelijk het slot krakend open sprong.

Met een juichkreet trok hij de deur open en de vier bandieten stormden naar binnen.

— Zullen wij den metalen bal met de schatkamer in zee laten vallen? vroeg Charles.

— Ik geloof niet, dat dit ditmaal noodig is! antwoordde Raffles kalm. Zij zijn slechts met zijn vieren en zij zijn nu als ratten in de val gevangen. Zij kunnen ons niet ontkomen.

De drie mannen snelden nu op hun beurt het plein over, nadat Raffles den kleinen hefboom weder in zijn vorigen stand had teruggebracht en de koperen deur had ontladen.

De bandieten hadden blijkbaar de eikenhouten deur reeds gevonden en met een paar bijlslagen opengemaakt.

De drie mannen hoorden hun opgewonden kreten — oogenschijnlijk hadden zij de geweldige schatten ontdekt, die in de kamer waren opeen gehoopt.

Eensklaps greep Raffles Charles bij den arm.

— Wat is er? vroeg deze verschrikt.

— Luister eens — dat geluid.... er is iets met den metalen bal gebeurd!

Inderdaad, er liet zich een helder metalen geluid hooren als van een spoorwagen, die over een wissel rijdt!

— Wat is er gebeurd? riep Charles.

— Ik weet het niet — maar de bal moet op een of andere wijze uit zich zelf aan het rollen zijn gegaan.

— Kun je hem niet tegenhouden?

— Daartoe is het al te laat — zie maar!

Op dit oogenblik drong er een straal helder daglicht in de tunnel door!

De bal was van de rails gegleden en plonsde reeds van een hoogte van tachtig meter in zee!

— Kom dadelijk mede! schreeuwde Raffles. Misschien zijn zij nog te redden!

— Dat zijn zij zeker! riep Charles. De bal moet immers uit zich zelf weder boven komen.

— Maar heb je dan niet gehoord, dat zij de eikenhouten deur met bijlslagen vernield hebben. Het water zal naar binnen dringen en zij zullen als ratten verdrinken. Kom mede!

Raffles snelde door de opening tusschen de beide betonmuren, drukte op den hefboom, die de elektrische kraan bediende en greep den looden bal, zoodra deze langzaam voorbij de opening van de tunnel zakte.

Hij liet den kabel door zijn handen gaan, tot deze geheel was afgeloopen en gleed naar beneden, na Henderson en Charles te hebben toegeschreeuwd:

— Volg mij!

Achtereenvolgens lieten de mannen zich langs den stalen kabel snel naar beneden glijden.

Zij bereikten de oppervlakte van het water, lieten zich in de golven glijden en zwommen naar den rand van de door de natuur gevormde kom.

Zij heschen zich op het droge en wierpen een blik op de oppervlakte van de golven.

Maar niets was er te zien!

Er verstreken twee minuten, vier minuten — tien minuten — en nog altijd niets!

— Kunnen wij niet duiken, Mylord? vroeg Henderson.

— Geen denken aan, Henderson! antwoordde Raffles. De zee is hier bijna twintig meter diep! Wat zouden wij bovendien zonder werktuigen kunnen uitrichten en zonder duikerspak?

Nog tien minuten bleven de drie mannen wachten.

Toen begrepen zij, dat alle hulp tevergeefs zou zijn — de vier zeeschuimers waren jammerlijk omgekomen!

Zwijgend kropen zij over de klippen naar een smal pad.

Zij bestegen dit pad en bereikten zoo opnieuw langs een omweg de tunnel.

Raffles opende de deur weder en binnen tien minuten hadden zij het rotshol weder bereikt.

— Welnu, heer — waar zijn de bandieten? vroeg Sonja met een angstige uitdrukking op het bleeke gelaat.

— Zij hebben hun wandaden met den dood geboet, Sonja! antwoordde Raffles op ernstigen toon.

Daarop wendde hij zich tot Charles met de woorden:

— Het moet een vreeselijke doodstrijd geweest zijn — maar het noodlot zal het zoo gewild hebben! Ik geloof, dat die mannen reeds vreeselijke misdaden op hun geweten hadden, want nu eerst begin ik duidelijker te zien in sommige raadselachtige schipbreuken.

— Wat meen je?

— In de laatste maanden is het herhaaldelijk voorgekomen, dat een schip met man en muis vergaan is op een plek waar volstrekt geen storm geheerscht had en vanwaar tientallen andere schepen veilig waren teruggekeerd. De reeders begrepen daar niets van en wisten volstrekt niet, waaraan zij het verlies van hun schepen moesten toeschrijven.

— Maar wat denk je dan, Edward?

— Ik denk, dat de zeeschuimers in enkele gevallen ieder spoor van hun misdaad hebben willen uitwisschen en die schepen eenvoudig in den grond hebben geboord, met alle opvarenden, die er zich op bevonden.

Charles verbleekte.

— Vreeselijk! zeide hij.

— Dat zou afschuwelijk zijn, Mylord! riep Henderson uit. Ja, het valt zelfs moeilijk om het te gelooven!

Op dat oogenblik deed een losbarsting hen allen opschrikken.

— Wat is dat? riep Charles uit, terwijl hij zijn geweer greep.

— Het geluid komt van zee! schreeuwde Henderson.

De mannen ijlden het hol door en wierpen een blik door de smalle spleet.

Raffles die het eerst er was slaakte een luiden kreet.

— De kaper heeft het anker gelicht en vaart weg! riep hij.

— Je hebt gelijk — maar waarom dat schot? riep Charles.

Raffles bracht zijn kijker vóór het oog.

— Aan den gezichtseinder nadert weder een vrachtboot! riep hij uit.

— Kun je de vlag onderscheiden?

— Ja, het is de Engelsche handelsvlag.

— Maar laten de kapers dan hun kameraden op het eiland in den steek? riep Henderson nu.

— Waarom zouden zij niet? Zij weten volstrekt niet wat hier is voorgevallen en zij kunnen geen tijd verliezen met op hun terugkeer te wachten, daar zij dan gevaar loopen, dat hun buit hun ontsnapt!

— Waar wil die Engelschman heen? vroeg Charles.

— Hij zet koers naar IJsland, maar de kapers willen hem blijkbaar den weg afsnijden.

Het kaperschip voer inderdaad in volle vaart weg, terwijl zijn beide schoorsteenen een roetzwarde rookwolk uitbraakten.

Zij was nog geen mijl ver of weder werd de vreeselijke vlag des doods in top geheschen.

Raffles balde de vuisten en slaakte een kreet van woede.

— Moeten wij dulden, Mylord, dat onze landslieden misschien in koelen bloede worden afgemaakt! schreeuwde Henderson, wiens oogen uit het hoofd puilden.

— Nooit, Henderson! riep Raffles. Komt mannen, naar het kanon!

Zoo snel zij konden ijlden de mannen het hol uit en beklommen het smalle pad, dat naar den top van de rots voerde.

Spoedig hadden zij de spelonk bereikt, waar het veldkanon stond opgesteld.

— Het is eigenlijk niet de tijd om het te vragen, beste Edward, maar ik wilde toch gaarne weten, hoe je aan dit veldkanon bent gekomen! zeide Charles.

— Gestolen! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Wat zeg je daar? Dat is toch onmogelijk.

— Het is de zuivere waarheid. Dit kanon heeft gestaan op een scheepvaarttentoonstelling te Amsterdam, en onderweg naar Londen heb ik het eenvoudig gekaapt door mij uit te geven voor een officier, die het stuk in ontvangst moest nemen! Ik heb het geruimen tijd op Thorghatten verborgen gehouden, totdat ik het naar Diamant-eiland kon overbrengen. Je ziet, dat het hier uitstekend van pas komt. Maar laat ons nu opletten op hetgeen er op zee gebeurt. Henderson, laadt het stuk.

Alsof hij zijn geheele leven lang kanonnier was geweest, opende Henderson het sluitstuk van het kanon, bracht een der electrische granaten in de kamer van het stuk, sloot het sluitstuk weder en richtte het kanon.

Charles en Raffles hadden beiden hun kijker voor het oog gebracht.

Zij zagen, hoe de zeeschuimer de looze verschansing weder deed neerkappen en hoe een der kanonnen op het Engelsche stoomschip werd gericht.

Weer klonk een schot.

De granaat vloog over den voorstevan van den Engelschman en plofte vijf kilometer verder in zee.

Het opspatten van de golven was duidelijk waar te nemen.

— Dat was zeker een waarschuwingssein om bij te draaien! zeide Charles.

Inderdaad, men kon duidelijk zien, dat de Engelschman stopte.

Het kaperschip kwam langzaam naderbij.

Weer werden er booten uitgezet, die snel naar het Engelsche schip roeiden.

Raffles' gelaat was zeer bleek en zijn oogen hadden een vreeselijke uitdrukking gekregen.

Het weder was op dit oogenblik zoo buitengewoon stil, dat men zelfs op grooten afstand het plassen van de veertig riemen in het water kon hooren.

De zeeschuimers klauterden aan boord van den Engelschman en begonnen hun onderzoek.

Bijna drie kwartier verstreken.

Onbeweeglijk als een standbeeld stond Raffles naast het kanon, terwijl hij het koord in de rechter hand geklemd hield, dat het stuk zou doen afgaan.

Eindelijk roeiden de sloepen weder naar den kaper terug.

Alle zeeschuimers waren, zooals bij de vorige gelegenheid, zwaar met zakken beladen.

Eenige minuten later waren de sloepen weder aan boord geheschen.

De Engelschman maakte weder stoom.

De kaper verwijderde zich langzaam.

Maar toen hij op ongeveer drie kilometer van den Engelschman verwijderd was, draaiden zijn beide kanonnen plotseling in de richting van het stoomschip.

Een daverende losbarsting werd gehoord!

Het doel van de zeeschuimers was duidelijk — zij wilden het Engelsche stoomschip in den grond boren en zoo alle sporen van hun misdad deed uitwisschen.

Een der granaten vloog door den schoorsteen van het Engelsche schip en de tweede verbrijzelde den laadmast.

Maar vóór de kanonnières van het kaperschip de stukken voor de tweede maal hadden kunnen laden, trok Raffles met een woesten ruk aan het koord.

Een daverende slag liet zich hooren.

De elektrische granaat vloog huilend door de lucht... nog enkele seconden... en zij trof het kaperschip met onfeilbare zekerheid midscheeps, juist onder de waterlijn.

Een ontzettende ontploffing liet zich hooren!

Dadelijk begon de kaper te zinken.

Het woedend gehuil en de noodkreten van de opvarenden waren duidelijk hoorbaar!

Blijkbaar begreep men aan boord van het Engelsche stoomschip volstrekt niet, waaraan de ramp te wijten was.

Niemand scheen ook maar een oogenblik te vermoeden, dat het geluid van de ontploffing teweeg was gebracht door een kanon,

opgesteld op een eiland, hetwelk iedereen voor geheel verlaten moest houden.

Hoe dit ook zij, de kapitein van den Engelschman bleek een ridderlijk man te zijn.

Door een kijker zagen Raffles, Charles en Henderson, hoe het stoomschip al zijn sloepen uitzette, die zoo vlug zij konden naar den kaper begonnen te roeien.

Van het zeerooverschip was thans bijna niets meer te zien dan de beide pijpen, die dikke rookwolken uitbraakten, en de laadmast.

Een vijftigtal zeeschuimers dreef op de golven rond.

Hun aantal verminderde echter snel.

Telkens zonk een hunner in de diepte weg.

Eindelijk bereikten de sloepen de plaats van de ramp.

Raffles kon door zijn kijker zien, hoe ongeveer tien der bandieten door hun redders in de booten werden getrokken, de anderen hadden den dood in de golven gevonden.

Daarop roeiden de booten weder terug, na nog eenigen tijd de golven te hebben afgezocht.

Zij werden weder aan boord gheschen — een kwartier verstreek, zonder dat de Engelschman van zijn plaats ging.

Toen zag Raffles hoe er een klein rookwolkje uit de pijp opsteeg en hoe het schip langzaam om zijn spil begon te draaien.

Het volgend oogenblik zette het schip koers naar Diamant-eiland!

**Had Lord Lister geen pakje „DUBEC” cigaretten
bij zich, dan wist hij, dat hem iets ontbrak!**

HOOFDSTUK IX.

DE OPOFFERING.

Charles had de beweging van het schip nu ook gezien, en met eenigen schrik in zijn stem riep hij :

— Edward, zij komen hierheen !

Raffles knikte.

— Dat zie ik ! zeide hij kalm. Ik begrijp wel, hoe het in zijn werk is gegaan. Natuurlijk zijn de zeeschuimers, die zooeven uit de golven werden gered, door hun makkers op de hoogte gesteld van hetgeen zij hier ontdekt hadden. Zij zullen dit aan den kapitein hebben overgebracht en het spreekt dus van zelf, dat deze eens een onderzoek wil doen instellen. Het is maar gelukkig, dat de mannen, die de koperen deur wisten te vinden, niet meer kunnen spreken.

— Maar zij kunnen haar door ijverig te zoeken toch wel vinden ! meende Charles.

— Dan is er nog niets verloren ! De schatkamer ligt op het oogenblik op den bodem der zee !

— En denk je haar ooit terug te krijgen ? vroeg Charles.

— O ja ! Dat zal niet zoo moeilijk gaan. Ik zeide je reeds, dat ik hier een duikerpak heb, want ik moest natuurlijk met zulke gevallen wel rekening houden. Welnu, een onzer zal zich naar den bodem der zee laten afzakken en den haak van den kabel aan het oog bevestigen. Wij zullen op deze wijze de schatkamer weder gemakkelijk boven water kunnen halen. Het spreekt van zelf, dat wij daarmee zullen wachten, tot onze ongenooide bezoekers weer verdwenen zijn.

— Maar wat zullen wij doen, Edward, riep de jonge man.

— Wij zullen de beste partij kiezen, Charles en ons verschuilen ! Er zijn gelukkig levensmiddelen in overvloed in het berghol en er zijn zijgangen, waarin wij zonder dat het van buiten gemerkt wordt, onze maaltijden gereed kunnen maken. Wij kunnen er ook desnoods den nacht doorbrengen, want er zijn matrassen, kussens en dekens ! Tenslotte bestaat er een smalle gang midden in den berg, die naar een punt voert, vanwaar men het geheele eiland gemakkelijk kan overzien zonder zelf gezien te worden.

De drie mannen verlieten nu hun standplaats, na de opening in de rots, waar het kanon was opgesteld, weder zorgvuldig met struikgewas te hebben afgesloten.

De jonge Armeensche wachtte Raffles reeds

vol angst.

Haar bruine oogen glansden vochtig en haar kleine hand beefde, die zij op zijn arm legde, toen zij hem vroeg :

— Wat is er toch gebeurd, heer ? Ik hoorde een vreeselijken slag ! Gij hebt toch niet in gevaar verkeerd ?

— Stel je gerust, Sonja ! antwoordde Raffles. Het kaperschip is in den grond geschoten, wij zullen niets meer van hen te vreezen hebben.

— Je vergeet iets ! zeide Charles plotseling, terwijl hij Raffles bij den arm greep.

— Wat dan ? vroeg deze.

— Den bewaker van de sloep ! Ik heb hem nergens meer gezien. Hij is zeker naar het binnenste van het eiland gevlucht.

Raffles fronste de wenkbrauwen.

— Het is waar — ik had hem vergeten ! Die man zal ons wellicht nog veel onaangenaamheden kunnen bereiden !

Onder het spreken waren allen het groote rotshol weder binnengetreden.

Zorgvuldig werd het struikgewas op zijn plaats gebracht, zoodat er van den ingang niets te bespeuren viel.

— Luister eens, Sonja, begon Raffles, terwijl hij zich tot de schoone Armeensche wendde, wij zijn misschien genooddaakt het overige van den dag en misschien wel den nacht, in dit hol door te brengen !

— Dreigt er gevaar heer ?

— Gevaar niet direct ! Maar ik wil tot het laatste oogenblik trachten te voorkomen, dat men ons ontdekt ! De kapitein van den Engelschman zou natuurlijk vragen wat wij hier deden en hoe wij hier kwamen ! En ik zou hem op die vragen liever geen antwoord geven. Natuurlijk zou hij ons stilzwijgen verkeerd opvatten en heel waarschijnlijk ons als gevangenen naar Engeland terug brengen. Welnu — dat uitzicht lokt mij in het geheel niet aan !

Plotseling slaakte Henderson, die op eenigen afstand was blijven staan, een verschrikkelijken uitroep.

— Wat is er, Henderson ! vroeg Raffles.

— Wij hebben de vliegmaschine vergeten, Mylord ! riep de chauffeur uit. Als zij die eens ontdekten !

— Je hebt gelijk, Henderson ! riep Raffles. Ik kan helaas niet beletten, dat zij de machine vinden, maar ik kan in ieder geval voorkomen,

dat zij haar gebruiken! Laat eens zien — het duurt minstens nog een half uur vóór het schip voor anker kan gaan liggen en drie kwartier voor dat er een sloep in de baai kan zijn aangekomen. Loop snel naar boven Henderson, en schroef den accumulator uit de machine. Dat is de hoofdzaak! Dat is mijn geheim! En als de accumulator wordt weggenomen, is de machine tijdelijk onbruikbaar. Je weet immers, hoe je het toestel weder moet ontladen?

— Zeker, Mylord!

— Vlug dan wat!

Terwijl Henderson snel eenige werktuigen bij zich stak en het hol weder verliet, begaven Raffles en Charles zich naar de smalle spleet, die op zee uitzag.

Het Engelsche stoomschip kwam nu zichtbaar nader.

Reeds kon men met het bloote oog zijn bouw en uiterlijke kenteekenen onderscheiden.

Na ruim een half uur was het schip zoo dicht naderbij gekomen, dat het niet straffeloos in deze onbekende wateren kon doordringen.

Het schip matigde zijn vaart en lag eindelijk geheel stil.

Het anker werd uitgeworpen en even daarna werd er een boot uitgezet.

Zelfs met het bloote oog konden de beide mannen zien, dat er tien roeiers, een geboeid man en tenslotte een man in uniform in plaats namen, die blijkbaar de eerste stuurman van het schip was.

De riemen plonsden in het water en de boot naderde snel den wal.

Toen zij den afstand ongeveer voor de helft had afgelegd, kwam Henderson weder binnen met den accumulator op zijn schouder.

Hij zette het kostbare voorwerp zorgvuldig neder en zeide toen tot Raffles:

— Nu kunnen zij in ieder geval geen gebruik maken van onzen „Typhoon II”.

— Je hebt het toestel toch zeker niet op nieuw electrisch geladen?

— Neen, Mylord!

— Daar heb je goed aan gedaan! Ik wil niet, dat een dier onschuldige menschen door de machine gedood of zwaar gewond wordt.

De mannen namen nu hun post bij de spleet weder in.

De sloep legde op dit oogenblik aan, ongeveer op dezelfde plek, waar de boot van het kaperschip nog steeds op de golven danste.

De opvarenden sprongen aan wal.

De gevangene, een man met een buitengewoon afstootend uiterlijk, wiens handen op zijn rug waren samengebonden, werd in het midden van de groep matrozen geplaatst

en moest blijkbaar als gids dienen.

— Misschien is het een van de kerels wier gesprek Sonja heeft afgeluisterd! meende Charles.

Raffles knikte ernstig.

— Dat is natuurlijk niet geheel onmogelijk, en dan zouden mijn berekeningen in zeker opzicht falen. Gelukkig echter is de metalen bal niet meer te vinden!

— Vindt je niet, dat dit eiland nu ook niet een weinig gevaarlijk voor je wordt?

Raffles haalde de schouders op.

— Ik zie wel, dat je het nog niet goed kent! Er zijn hier zooveel schuilholten, dat het misschien een jaar zou duren, vóór ik zelf ze alle gevonden had! Bovendien, als die matrozen nu niets vinden, zullen zij waarschijnlijk wel denken, dat de schat is weggehaald, of nooit bestaan heeft.

Het kleine groepje besteed nu de rots, terwijl twee matrozen bij de sloep de wacht hielden, ieder met een revolver in de vuist.

Spoedig hadden de drie mannen op hun uitkijkpost de indringers op hun gebied uit het oog verloren.

— Ga mee! zeide Raffles tot zijn beide metgezellen, wij zullen nu naar onzen voorname observatiepost gaan!

Raffles wisselde zacht eenige woorden in een vreemde taal met Sonja Bastides, en daarop gingen de drie mannen een zijgang in zoo smal, dat zij aanvankelijk achter elkander moesten loopen.

De gang liep eenigen tijd geleidelijk opwaarts, maakte toen plotseling een bocht en werd nu eenigszins breeder.

Het was er zoo donker, dat de klimmers hun electrische zaklantaarns moesten gebruiken.

Zoo liepen zij nog vijf minuten voort, totdat de tunnel eensklaps opnieuw begon te stijgen.

De beklimming viel hun echter niet moeilijk, daar de bodem als het ware een natuurlijke trap vormde.

Eenigen tijd moesten zij gebukt loopen, zoo laag werd de tunnel.

Eindelijk zagen zij in de verte een schemerachtig licht in de tunnel doordringen.

— Dat is het einde! zeide Raffles.

Zij bestegen de schacht nog gedurende tien minuten en hadden eindelijk haar uitgang bereikt.

— Wees nu voorzichtig, zeide Raffles, want misschien zou men ons zien!

De drie mannen hadden nu den bodem van een soort natuurlijke trechter bereikt, ongeveer drie meter in doorsnede.

Voorzichtig kropen zij langs de schuine

helling zoo ver naar boven, totdat zij het hoofd over den rand konden steken.

— Daar loopen zij! riep Henderson uit, terwijl hij naar een groepje mannen wees, die juist aan het begin van de grasvlakte was aangekomen, waar de wonderlijke vliegmaschine rustte, als een vogel, die na een vermoeiende vlucht is neergestreken.

Spoedig had de stuurman, die een weinig vooruit liep, de machine bereikt.

Bijna een kwartier lang draaiden de matrozen om het toestel heen.

Zij verlieten de grasvlakte echter zooals zij gekomen waren.

Van hun uitkijkpost, vanwaar zij het geheele eiland konden overzien, zagen de drie mannen, hoe het groepje het rotspad weder afdaalde en toen doordrong in de smalle rotspleet, die naar het eerste rotsplein voerde.

— Ik vreesde er wel voor! mompelde Raffles. De kerel, dien zij bij zich hebben, wijst hun zeker den weg!

De drie mannen konden zien, hoe de matrozen als het ware in de rots verdwenen, op het eerste plein weder te voorschijn kwamen, nogmaals als door de rots werden opgeslokt en toen bleven stil staan voor de twee lijken voor de nog openstaande koperen deur.

De afstand was zoo groot, dat Raffles en Charles hun kijker moesten gebruiken.

Zij zagen, dat twee mannen bij de levenlooze lichamen werden achter gelaten en de rest in de tunnel doordrong.

Bijna een half uur verstreek.

Toen keerden de matrozen weder op hun schreden terug.

Vier hunner namen de dooden op en nu werd de terugtocht aanvaard.

De matrozen kwamen weder te voorschijn en bestegen opnieuw de rots, die het dichtst aan de kust was gelegen, aan de zijde waar het Engelsche schip voor anker was gegaan.

Raffles had hen voortdurend met zijn kijker gevolgd.

— Wat doen zij nu? riep Charles verbaasd uit.

— Ik geloof, dat zij gaan seinen!

— Je hebt goed gezien! hernam Charles. De stuurman heeft een paar vlaggen te voorschijn gehaald en gaat seinen.

— Stoor mij nu even niet, zeide Raffles, dan zal ik eens zien, wat hij aan zijn kapitein heeft mede te deelen.

De matrozen waren een weinig terzijde gaan staan, zoodat de stuurman van het schip af gemakkelijk te zien was.

Op den Engelschman klom een der matrozen zoodra men daar gezien had, dat de stuurman

ging seinen, op de commandobrug, die aan weerszijden een eind over het schip heenstak.

Ook hij was met twee vlaggen gewapend.

Het seinen nam een aanvang.

Raffles keek aandachtig toe.

En weer had Charles de gelegenheid om op te merken, dat ook deze wijze van communiceren geen geheimen had voor Raffles.

Het seinen duurde geen vijf minuten.

Toen voegden de matrozen zich weder bij hun stuurman.

— Wat had hij te vertellen? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Voor ons niet veel goeds, beste jongen.

Hij heeft den kapitein medegedeeld, dat hij met zes man op het eiland wil blijven, teneinde nog een nader onderzoek in te stellen. Zooals ik wel dacht, was de Engelschman op weg naar IJsland. Het schip zal zijn reis voortzetten en bij de thuisreis naar Hull den stuurman en zijn zes man weer komen afhalen.

— Hoe lang kan dat duren? vroeg Charles verschrikt.

— Een dag of vier! Maar maak je niet ongerust — mijn geheim is te goed bewaard. Zij zullen niets vinden.

— Maar hoe komen zij aan levensmiddelen?

— Ook daarvoor is zoeveel geseind! Zie, daar komt al een tweede sloep aan, die levensmiddelen overbrengt en de zes matrozen benevens den gevangene, weder naar het schip zal brengen.

Raffles had goed opgemerkt.

Een tweede sloep, die nu nog een notendopje geleek, naderde het eiland.

Er zaten slechts vier matrozen in.

Raffles bleef een oogenblik in gedachten verzonken staan.

Toen zeide hij:

— Beste Charles — het beste is, dat wij maar niet op dit eiland blijven. Wij kunnen vroeg of laat toch ontdekt worden, en ik wil geen gevecht aanbinden met menschen, die niets anders doen dan hun plicht!

— Maar dan zullen wij de drie vrouwen ook mee moeten nemen! riep Charles uit. Kan de „Typhoon II” dat gewicht dragen?

— Het moet wel! Wij zullen alles achter laten wat niet strikt noodig is! Kom, laat ons nu weer naar het rots hol terugkeeren.

— Maar zouden wij niet eerst afwachten, waar de stuurman en zijn mannen hun nachtverblijf denken op te slaan?

— Je hebt gelijk — dat kan ons van pas komen!

Een half uur verstreek.

De tweede boot legde op haar beurt aan en ontscheepte de medegebrachte levens-

middelen, die alle in kleine, gemakkelijke draagbare kisten waren verpakt.

Ieder van de matrozen, die op het eiland zouden achter blijven, nam een kist op zijn schouders. De anderen scheepten zich met den gevangene in en de tweede sloep roeide weder terug.

Het troepje, dat aan boord bleef, toog op nieuw op weg, ditmaal aangevoerd door den stuurman.

Het was duidelijk, dat zij zochten naar een plek om den nacht door te brengen.

— Als zij het maar niet in hun hoofd krijgen op de hoogvlakte te overnachten, Mylord! riep Henderson verschrikt uit.

— Dan zouden zij niet zeer verstandig handelen, beste Henderson! merkte Raffles glimlachend op. De temperatuur is daar 's nachts zeer laag en je zult hebben opgemerkt, dat zij volstrekt geen dekking hebben. Neen, ik denk eerder, dat zij wel naar een of ander goed beschermd dal zullen zoeken.

Raffles bleek goed te hebben gezien.

De matrozen begonnen hun onderzoek en hadden na een half uur het dal bereikt, waarin de houten hut stond.

— Beter hadden zij het al moeilijk kunnen treffen! zeide Raffles glimlachend. Het is gelukkig, dat Sonja en haar dienstmaagden daar niet zijn!

— Maar in ieder geval moeten zij nu toch tot de gevolgtrekking komen, dat het eiland niet onbewoond is! merkte Charles op.

— Nu, dat is zoo erg niet. Als wij vannacht vertrekken en zij hebben hier na vier dagen nog geen levend wezen ontdekt, dan zullen zij het er toch zeker wel voor houden, dat hier geen levend wezen meer te vinden is — vooral omdat zij aanstonds de vliegmaschine zullen missen.

— Kom, laat ons nu maar gaan, de avond begint te vallen en wij moeten onze toeberheidselen maken!

Voorzichtig begonnen de mannen weder in de nauwe schacht, die veel gelijkenis vertoonde met den put van een uitgedoofden krater, af te dalen.

Zij waren op ongeveer honderd passen van het rotshol verwijderd, toen zij plotseling verschrikt bleven stilstaan.

Zij hadden duidelijk een luiden kreet vernomen.

— Wat was dat? vroeg Charles op gedempten toon.

— Ik meende de stem van Sonja te herkennen! antwoordde Raffles.

Hij had het woord nog niet gesproken of een luide knal weerklonk, die overal in de

rots weerkaatst bleek te worden.

— Vooruit, mannen! schreeuwde Raffles. Ik geloof, dat Sonja in groot gevaar verkeert!

Zoo snel de toestand van de tunnel het hun toeliet, ijlden de mannen voorwaarts.

Eindelijk bereikten zij het rotshol.

Als door den donder getroffen, bleef Raffles stilstaan.

Drie lichamen lagen op den grond uitgestrekt, twee vrouwen en een man.

Een van de dienstmaagden had zich over het schijnbare roerlooze lichaam van haar meesteres heengebogen.

Zij hief haar doodsbleek gelaat met een doodelijk beangste uitdrukking in de oogen naar Raffles op.

Deze ijde naar de schoone Armeensche toe en nam haar hoofd tusschen zijn handen.

Dadelijk sloeg zij de oogen op en keek hem met een gelukkigen blik aan.

— Mijn God, Sonja, riep Raffles, wat is er gebeurd?

De Armeensche trachtte te spreken, maar zij was er niet toe bij machte.

— Kom hier met de electriche lantaarns! beval Raffles.

Charles en Henderson kwamen naderbij.

En nu zag Raffles dat een dun straaltje bloed uit de borst van de schoone jonge vrouw drupte en reeds haar wit gewaad geheel doortrokken had.

Zonder zich om iets anders te bekommeren, dan om het bestaan van de schoone Armeensche, rukte hij het gewaad los om de wonde te kunnen onderzoeken.

— Wie heeft er op haar geschoten? vroeg hij op doffen toon en een woesten blik in zijn oogen, terwijl hij zich tot de dienstmaagd wendde, die sprakeloos terzijde stond.

Deze wees zwijgend naar het lichaam van den man.

Raffles trad er op toe.

Het was de bandiet, die de wacht had gehouden bij de sloep!

De Circassische dolk van Sonja Bastides stak tot aan het gevest in zijn borst.

Toen trad Raffles op de tweede dienstmaagd toe, die eenige stappen verder bewegingloos op het koude gesteente lag uitgestrekt.

Een blik was voldoende om hem te doen zien, dat hier geen hulp meer kon baten.

In het blanke voorhoofd was een kleine roode opening te zien, waaruit het bloed druppelsgewijze wegvloeide — de kogel was haar in de hersens gedrongen.

Raffles bleef even midden in het hol staan, als de God der Wrake met gebalde vuisten

en een gelaat dat Charles schrik aanjoeg.

Hij had de tanden zoo diep in de lippen geslagen, dat het bloed te voorschijn kwam.

Toen liep hij toe op een nis in een der wanden van het hol, afgesloten met een kleine, ijzeren deur.

Hij opende deze en nam uit een kleine medijnkist die er zich in bevond, verbandwatten, windsels en eenige flesschen.

Daarop knielde hij weder naast de zwaar-gewonde neder en begon de wonde te reinigen met de bekwaamheid van een volleerd geneesheer.

Gedurende dit alles werd geen woord gesproken.

Nadat Raffles de wonde met de grootste zorgvuldigheid verbonden had, slaakte hij een zucht van verlichting.

— De wonde is gelukkig niet doodelijk! fluisterde hij zachtjes. Een centimeter hooger en zij zou het hart hebben getroffen. En zeg mij nu hoe dit alles gekomen is, zoo wendde hij zich nu tot de dienstmaagd.

— Gij waart reeds geruimen tijd weg, heer, toen plotseling het struikgewas voor de grot terzijde werd geschoven. Ik moet eerlijk zijn en zeggen dat wij wel wat luid gesproken hebben. Wij dachten ook niet dat er gevaar dreigde. Wij zwegden dadelijk, maar het was reeds te laat. Er kwam een man binnen — de man die gij daar met den dolk in het hart ziet liggen! Als door haar instinct daartoe bewogen, snelde mijn meesteres dadelijk naar den zijgang, waardoor gij verdwenen waart, en ging er met uitgespreide armen voor staan. Dat was echter zeer onvoorzichtig, want nu begreep de ellendeling aanstonds dat zij iets te verbergen had! Hij trad op haar toe en wilde haar ruw op zij rukken. Maar zij begreep zeker dat hij u dan onverhoeds zou kunnen overvallen en verraderlijk zou kunnen neerschieten. Zij trok haar dolk — het on-mensch vuurde en trof haar in de borst. Marja wilde haar te hulp snellen, maar de schurk schoot haar neder. Hoe zwaar ook gewond, mijn meesteres wist niet van wijken. Zij gilte luide. „Gij zult mij eerst moeten dooden, voor gij hem een haar krenkt!” en toen vloog zij als een tijgerin op hem toe en stiet hem haar dolk in het hart! Toen pas viel zij zelve neder!

Raffles had zwijgend naar dit verhaal ge-luisterd!

Hij bukte zich nogmaals over de schoone vrouw, die zelfs haar leven had willen geven om het zijne te redden, voelde haar zorgvuldig den pols, en goot eenige druppels van het vocht uit een der fleschjes tusschen haar lippen.

Sonja sloeg haar schoone oogen op en een lichte blos kleurde haar wangen toen zij het gelaat van den man, die zij zoo vurig beminde, zoo dicht bij het hare zag.

— Hoe gevoelt gij u nu, Sonja? vroeg Raffles.

— Goed heer! O, het is mij zoo goed!

— Denk gij dat wij u zouden kunnen ver-voeren?

— Ik geloof het wel, heer!

— Dan moeten wij zoo spoedig mogelijk vertrekken, mijne vrienden! hernam Raffles. Het is nu reeds geheel donker — wij zullen een soort draagbaar maken en Sonja naar de hoogvlakte dragen. Henderson zorgt voor dekens en maakt een ligplaats in de vlieg-machine gereed. En wie haar mocht naderen, schiet je zonder genade neer! Nu ken ik geen genade meer! Neem je wapens en alles wat er noodig is. De levensmiddelen zijn immers aan boord gebleven?

— Ja, Mylord!

— Maak voort dan!

Henderson sloeg een deken om zich heen, laadde den accumulator weder op zijn schouder, nam zijn geweer ter hand, schoof het struik-gewas terzijde en verliet het hol.

Aanstonds begonnen Raffles en Charles van dikke takken en bladeren een draagbaar samen te stellen.

Binnen een kwartier waren zij gereed.

De beide mannen legden Sonja er op en droegen de draagbaar buiten het hol, na het struikgewas terzijde te hebben geschoven.

De dienstmaagd volgde.

Hoewel het reeds geheel donker was ver-lichtte de maan toch voldoende het pad.

Zwijgend besteede de kleine stoet den weg naar de hoogvlakte.

Binnen twintig minuten was de plek bereikt waar de vlieg-machine rustte.

— Is alles gereed, Henderson? vroeg Raff-les.

— Ja, Mylord! antwoordde de brave chauffeur. Ik heb den accumulator weder op zijn plaats gebracht en een gemakkelijk rustbed gespreid, er zijn drie dekens. Zij zal een bed hebben als een vorstin!

— Dat moet ook, was alles wat Raffles zeide.

De gewonde vrouw werd aan boord ge-dragen.

Blijkbaar leed zij veel pijn, maar zij wist zich moedig te beheerschen.

Onophoudelijk bleven haar oogen gevestigd op het gelaat van den Grooten Onbekende.

— Henderson, blijf hier de wacht houden! zeide Raffles. Wij gaan terug om de arme

Marja te halen. Zij mag daar niet onbegraven blijven liggen!

Geruimen tijd liepen de beide mannen naast elkaar.

— Zoo moet het dan mijn heele leven zijn! zeide Raffles op somberen toon. Ik breng altijd en iedereen ongeluk aan!

— Het was het Noodlot, Edward! zeide Charles zachtjes.

De beide vrienden hadden spoedig het hol weder bereikt, namen het lichaam van de arme dienstmaagd op en droegen het eveneens naar de hoogvlakte.

Henderson had reeds een graf gegraven met een van de korte spaden uit de gereedschapskist.

Marja werd in dit hooge eenzame graf gelegd, de aarde werd over haar heen geschoven — en toen was alles afgelopen.

— Zijt gij geloovig? zoo richtte Raffles

zich op zachten toon tot de dienstmaagd, zoo bidt dan voor haar!

De jonge Armeensche knielde en prevelde een kort gebed.

— En nu op weg beval Raffles. Dit eiland is vervloekt!

Allen begaven zich aan boord van de „Typhoon”.

Sonja Bastides had de oogen gesloten, maar reeds vertoonde zich weder een zachte blos op haar wangen.

Raffles had zijn post aan het stuurwiel hervat!

Nog eenmaal liet hij zijn blik over Diamant-eiland weiden. Toen haalde hij met een ruk den hefboom over.... de schroef begon te draaien.... en fier schoot de vliegmaschine omhoog, als een adelaar die zijn vlucht neemt!

De „Typhoon” zette koers naar de Engelsche hoofdstad!....

De volgende aflevering bevat:

Het Spookhuis aan den Landweg

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885